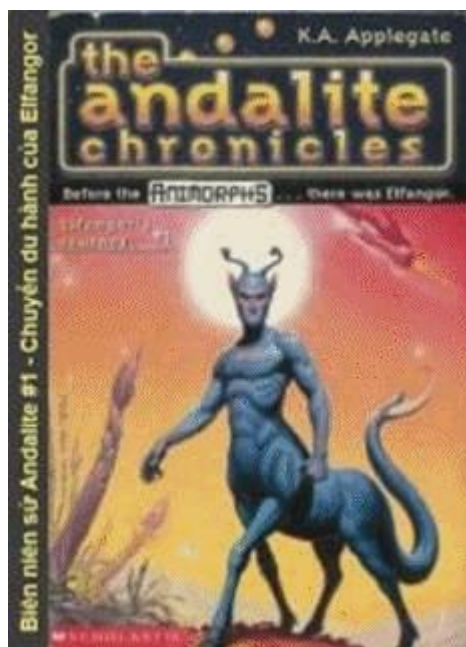

the andalite chronicles

K.A. Applegate

Before the **ANIMORPHS** . . . there was Elfangor.

Tác phẩm: Biên Niên Sử Người Andalite
Tập 1: Chuyến Du Hành Của Elfangor
Nguyên tác: The Andalite Chronicles #1: Elfangor's Journey
Tác giả: K. A. Applegate
Dịch giả: Hương Lan
Nhà xuất bản: Trẻ, 11/2001
Khổ sách: 11 x 18 cm
Số trang: 173
Giá sách: 6.000 VNĐ
Thực hiện ebook: ANIMORPHS Team
Scan: nguoiimedocsach
Đánh máy: tunguyen
Đối chiếu: cammywhity
Dịch bổ sung: nguoiimedocsach
Sửa chính tả: Nerissa, santseiya
Thiết kế bìa: nguoiimedocsach
Chuyển sang ebook: santseiya
Ebook BB: Cent
Ngày hoàn thành: 13/07/2009
Nơi hoàn thành: Hà Nội
ooO TVE Ooo

MỤC LỤC

THIÊN HÀ LÂM NGUY

Chương mở đầu

CHƯƠNG 1

CHƯƠNG 2

CHƯƠNG 3

CHƯƠNG 4

CHƯƠNG 5

CHƯƠNG 6

CHƯƠNG 7

CHƯƠNG 8

CHƯƠNG 9

CHƯƠNG 10

CHƯƠNG 11

CHƯƠNG 12

CHƯƠNG 13

CHƯƠNG 14

CHƯƠNG 15

CHƯƠNG 16

THIÊN HÀ LÂM NGUY

Chương mở đầu

Tôi là Elfangor - một hoàng tử Andalite.

Và tôi đang trong cơn hấp hối.

Chiến đấu cơ của tôi bị kẻ thù đột kích, khiến tôi rơi xuống bề mặt của một hành tinh có tên là Trái Đất. Chắc chắn tàu Mái Vòm kiệt xuất của tôi đã bị tiêu hủy và Aximili - cậu em trai bé bỏng của tôi cũng đã tử nạn.

Chúng tôi không ngờ bọn Yeerk lại có mặt ở đây, với **sức mạnh ghê gớm** như vậy. Lẽ ra chúng tôi đã đánh bại tàu Lòng Chảo và những chiến đấu cơ của chúng, nhưng thật bất ngờ, trên quỹ đạo còn có tàu Lưỡi Rìu.

Tàu Lưỡi Rìu của tên sâu bọ Visser Ba.

Ngay lúc này đây, hai chiếc Con Rệp của bọn Yeerk đang đáp xuống, kẹp chặt hai bên chiến đấu cơ của tôi. Cả tên quỷ Visser Ba cũng có mặt. Hơi hám chết chóc của hán vương vất đầu đây.

Nếu lúc này phải đấu tay đôi với Visser Ba thì tôi thua là cái chắc, vì những thương tích trên người đã làm tôi kiệt quệ, không thể biến hình được nữa. Sức lực của tôi đã cạn mất rồi...

Đây là **hirac delest** - **lời tuyên bố cuối cùng** - của tôi. Tôi đã thiết lập được một cầu chuyển hóa ngôn ngữ ý nghĩ với máy tính trong chiến đấu cơ của tôi để ghi lại ký ức của mình trước khi bọn Yeerk hủy hoại tất cả mọi dấu vết về tôi.

Nếu một ngày nào đó các đồng bào Andalite của tôi nhận được những thông điệp này, tôi mong họ biết được sự thật. Rằng, dù được họ tôn vinh là một chiến binh vĩ đại, một anh hùng, nhưng còn rất nhiều điều về tôi mà họ không biết. Dù không nói dối, nhưng tôi đã không nói hết sự thật...

Đây không phải là **lần đầu tiên** tôi viếng Trái Đất. Tôi đã từng sống nhiều năm trên Trái Đất rồi... và rồi, cuối cùng lại là chưa khi nào.

Tôi đã từng đáp xuống một công trường xây dựng này để tìm một loại vũ khí siêu mạnh: *Vòng xoáy thời gian*. Ngay cả sự hiện hữu của loại vũ khí này cũng là điều tuyệt mật.

Cuộc đời tôi là **một chuỗi những bí mật... những sai lầm**. Đường như tất cả những nguy khốn trong cuộc đời kỳ lạ của tôi đều ập đến cùng một lúc. Có vẻ việc tôi lâm vào tình thế vô cùng bi đát như thế này là một tất yếu, đã được sắp đặt sẵn. Hiển nhiên là tôi sẽ phải chết trên Trái Đất, sẽ bị tên Visser Ba lấy mạng, và dĩ nhiên, bọn trẻ Trái Đất sẽ có mặt...

Giờ thì tôi đã quá yếu rồi, chẳng thể định vị được con tàu Thời Gian nữa. Tôi sẽ chết tại chốn này, nhưng... một di sản nhỏ, một bất ngờ nhỏ mà tôi để lại sẽ thay tôi làm cho Visser Ba phải khốn đốn... Đó là **năm bạn nhỏ Trái Đất** đã được tôi chuyển giao công nghệ biến hình Andalite.

Dẫu biết làm vậy là **phá luật Andalite** và sẽ bị đồng bào mình lên án, nhưng... bọn Yeerk đã tràn xuống Trái Đất và tôi không đành lòng để loài Người bị đẩy đến chỗ diệt vong như loài Hork-Bajir...

Tôi đã trao quyền năng biến hình cho năm con người trẻ tuổi. Thực ra là... năm đứa trẻ. Nhưng, đôi khi, trẻ con lại có thể hoàn thành những việc ngoài sức tưởng tượng.

Tôi chẳng còn chọn lựa nào khác ngoài hy vọng cả. Bởi vì chính tôi là **người đã tạo ra Visser Ba**, chính tôi đã tạo ra cái đồ ghê tởm ấy...

Tôi đã từng đến công trường bỏ hoang này để tìm kiếm vũ khí. Tôi biết nó được cất giấu tại đây. Nhưng không kịp rồi. Chẳng còn đủ thời gian nữa rồi...

Tên ác quỷ kia đã tới. Hắn đang cười ngạo sự yếu đuối của tôi. Hắn đang khoái trá thưởng thức hương vị ngọt ngào của chiến thắng.

Đây là *hirac delest* của Elfangor-Sirinial-Shamtul, hoàng tử Andalite. Tôi thả lỏng tâm trí cho nghi thức đi vào cõi chết. Tôi mở toang trí óc để tất cả mọi ký ức thâm kín - tất cả mọi bí mật - của tôi được ghi lại trong máy tính.

Những thông điệp của tôi để lại không chỉ dành riêng cho đồng bào của tôi. Tôi hy vọng một ngày nào đó loài Người cũng sẽ đọc được, bởi vì họ cũng là đồng bào của tôi. Loren... và cậu bé tôi vừa gặp... nhưng **không phải lần đầu tiên...**

CHƯƠNG 1

HAI MƯƠI MỐT NĂM TRƯỚC...

Bọn Yeerk đã **tác oai tác quái**. Như một dịch bệnh ghê tởm, chúng lan tràn từ hành tinh này sang hành tinh khác, gieo rắc sự tàn ác, khuất phục các giống loài, nghiền nát mọi sự chống chọi.

Những chiến tàu Lòng Chảo lều nghều như những con nhện của chúng gầm rú khắp các dải thiên hà. Những người Taxxon và người Hork-Bajir - vốn là kẻ thù của chúng - nay đều đã bị những con sên Yeerk khổng chế. Chúng hoành hành khắp nơi - giết chóc, đâm chém, và bắt các loài khác làm nô lệ.

Trên toàn cõi thiên hà, chỉ những người Andalite chúng tôi là có khả năng đánh trả chúng. Nhưng chúng tôi lại **mất cảnh giác**. Những tàu Mái Vòm của chúng tôi được bố trí quá mỏng, dù rằng mỗi chiếc đều hùng mạnh hơn bất cứ thứ gì bọn Yeerk có.

Suốt năm năm trường, bao hoàng tử của chúng tôi đã sống mái với các Visser của đế chế Yeerk. Chúng ngang nhiên tuyên bố cuộc chiến này có thể sẽ kéo dài năm mươi năm... hoặc một trăm năm nữa.

Dù lực lượng đông đảo, nhưng chiến trường khốc liệt đã lấy mất của chúng tôi rất nhiều chiến binh. Với niềm kiêu hãnh cố hữu, tôi luôn tin tưởng: nếu được ra trận, tôi sẽ lập chiến công hiển hách và sẽ thay đổi được cục diện chiến trường...

Tôi, Elfangor, rồi đây sẽ trở thành một chiến binh vĩ đại, một hoàng tử, một anh hùng.

Tôi được chỉ định làm *aristh* - một *lính nhỏ* - của tàu Mái Vòm Sao Lưỡi Kiếm. Tuy nhiên, sau sáu tháng cùng tàu phiêu diêu trong không gian truy lùng một nhóm quân Yeerk đang lẩn trốn, tôi vẫn chưa có được cơ hội chứng tỏ mình là một anh hùng.

Đã thế, tôi lại còn tỏ ra là một tên ngổ vụng về, chậm chạp, theo như nhận xét của thầy tôi, thầy Sofor í mà.

<*Lính nhỏ* Elfangor! Ta đã dặn trò bao nhiêu lần rồi: **Cứ ra đòn sát thủ** phải vừa nhanh lẹ vừa duyên dáng chứ!> thầy Sofor rên rầm bằng ý nghĩ, đủ to để nửa con tàu có thể nghe thấy.

Tôi đứng sững trước mặt thầy, cố giữ tư thế nhẹ nhàng và thư thái trên bốn móng guốc như thầy mong đợi, đồng thời phải cố nhớ hàng triệu những điều lằng nhằng khác về chiêu thức chiến đấu bằng đuôi mà bất cứ chiến binh Andalite nào cũng phải nằm lòng.

Thầy Sofor bự con hơn tôi nhiều. Ông là một **chiến binh thực thụ** trong khi tôi chỉ là một chú *lính nhỏ* vụng về. Nếu đây là chiến trường thật, chắc chắn thầy Sofor đã chẻ tôi ra làm hai mươi miếng, văng tứ tán trong chớp mắt rồi.

Ờ mà hông chừng, tôi sẽ nhanh nhẹn và khéo léo hơn nếu như tôi đang ở chiến trường thật sự, đối mặt với kẻ thù thật sự chứ không phải đang trong giờ học và phải ra đòn với thầy học của mình như thế này...

<Nhìn vào mắt ta đây này, ai bảo trò nhìn vào đuôi chứ? > thầy Sofor giảng giải. <Nhìn vào đôi mắt chính của ta ấy, trò khờ ạ! Thế, dán chặt cặp mắt chính của trò vào mắt chính của ta, còn mắt phụ thì phải dòm chừng đuôi ta.>

Tôi ráng dòm lom lom vào đôi mắt chính của thầy, nhưng chẳng dễ gì. Ngay bên dưới mắt trái thầy có một **vết sẹo to khổng lồ** luôn...

Bất thành linh... PPHHẬP!!!

Tôi khai hỏa toàn bộ cơ đuôi! Lưỡi dao ở chóp đuôi chém xoẹt vào không khí, nhanh đến nỗi tôi gần như không kịp thấy đuôi mình quất vào đâu nữa.

Lưỡi dao cong vút lên, vượt quá khỏi đầu tôi và quăng về phía mặt thầy Sofor. *Hà hà chắc sư phụ Sofor phải lãnh thêm một theo nữa rồi*, tôi thầm reo. Nếu quất trúng thầy Sofor, chắc chắn tôi sẽ nổi đình nổi đám cho mà coi, ít ra cũng có thể lên mặt với đám *lính nhỏ* tội nghiệp luôn bị thầy Sofor “đày đọa”.

Bống... RẸTT! PHỤC! PHỤC! PHỤC!

Cái đuôi của thầy Sofor móc vào lưỡi dao của tôi, lật tung nó qua một bên, rồi trong vòng một phần mười giây thầy **phang liền ba chưởng**. Hai cú đầu xẹt vào hai bên thái dương của tôi, còn cú thứ ba, chót đuôi sắc như dao cạo của thầy quặp ngay vào cổ họng tôi. Cú ra đòn dừng lại trong đường tơ kẽ tóc, ngỡ như tôi chỉ cần thở mạnh một cái là cũng **đủ để bị beng đầu** rồi...

<Không tời, *lính nhỏ* Elfangor,> thầy Sofor vừa nói vừa cười khà khà. <Không tời chút nào. Cú quật của trò chút xíu nữa là trúng...

nếu ta đang ngủ gật!>

Thầy lại đang cười tiếp và nhắc đuôi ra khỏi người tôi. <Nên nhớ, đừng có nghĩ ngợi nhiều về cú ra đòn mà hãy **phó thác cho bản năng** của trò. Trò thông minh nhưng lại hay nghĩ ngợi lung tung quá, cái đó chỉ thích hợp cho một nhà khoa học thôi, chứ chẳng có ích gì cho một chiến binh đâu. Lúc kịch chiến làm gì còn thời gian mà suy với nghĩ. Bởi vậy phải cố mà hòa nhập những gì trò đã học vào với bản năng của mình.>

<Làm như thầy không quên lần nào í,> tôi lầm bầm.

Ý nghĩ đó vừa bật ra khỏi đầu, tôi hối hận tức khắc.

Thầy Sofor quay ngoắt đôi cuống mắt về phía tôi gầm gừ đầy đe dọa. <Trò mới nói gì vậy, *lính nhỏ*?>

<Không... dạ... à... ừm... không ạ,> tôi lắp bắp nhưng mắt lại **ngó trân trân** vào vết thẹo của thầy.

<À, thì ra trò để ý đến vết sẹo của ta. Ừ, quả là một vết cắt xấu xí. Trò biết vì sao ta có nó không?>

Tôi lắc đầu. Chắc tôi khùng rồi nên mới dám giỡn mặt thầy Sofor như vậy...

<Vết thẹo này là từ thầy học của ta đấy. Ông **không nương tay** với những *lính nhỏ* gốc gác nghèo đâu.>

Người chiến binh già cười ha ha rồi quay đi và phi nước đại ra khỏi thảm cỏ với cái đuôi nhổng cao cứ như tuổi ông mới chỉ có phân nửa tuổi thực của mình.

Tôi khoan khoái thở phào, đoạn liếc nhìn quanh khu vòm xem có ai trông thấy tôi bị thầy chọc quê hay không.

Khu vòm này có hình tròn, đường kính khoảng một phần ba dặm, phủ đầy cỏ, hoa, cây cối, và bụi rậm. Chính giữa khu vòm có một cái hồ và bên ngoài nó là một dòng suối bao quanh.

Khu vực này của tàu Mái Vòm trông giống một ngôi nhà hơn là một trường học. Đôi khi tôi cứ ngỡ mình đang chạy băng băng trên một đường phố nào đấy được chăm sóc cẩn thận nơi quê nhà, chứ không phải **đang bay chơi với** trong không gian, chỉ được bảo vệ bởi mỗi một quả cầu trong suốt bằng nhựa dẻo - một mái vòm.

Trên thảm cỏ có nhiều chiến binh đang ăn, đang chơi đùa hoặc đang tập luyện nhưng may thay, có vẻ như chẳng có ai để ý đến tôi cả.

Tôi tập lại cú ra đòn với thầy Sofor hồi nãy. Quái lạ, sao thầy nhận ra khoảnh khắc tôi tung đòn nhỉ? Chuyện gì đã xảy ra với tôi vậy không biết? Dĩ nhiên, thầy Sofor là một chiến binh giỏi hơn tôi nhiều. Thầy đã tham gia nhiều trận chiến rồi mà, nhiều hơn tôi có thể tưởng ra ấy chứ.

Biết vậy, nhưng tôi vẫn cảm thấy bức bối lắm. Tôi không thích bị ai chế nhạo. Và nhất là tôi **không thích bị thua**.

Qua đôi mắt phụ tôi thấy từ sau một rặng cây có người đang lò dò đi tới. Arbron, cũng là một *lính nhỏ* như tôi vậy.

Tôi không thích Arbron lắm vì cậu ta lúc nào cũng ganh đua với tôi, chưa bao giờ tỏ vẻ nể nang tôi cả.

<À, chào Elfangor,> Arbron nói. <Chơi vui với lão sát-thủ-diệt-Yeerk chứ?>

<Chào *lính nhỏ* Arbron,> tôi nghiêm giọng đáp. <Bồ thật vô lễ khi gọi thầy Sofor với cung cách như vậy. Dù sao thầy cũng là thầy chiến trận của tụi mình mà...>

Arbron cười ngạo tôi. <Ờ hờ, Elfangor. Bồ có vẻ ngoan ngoãn quá ta. Làamm ơnn dạy tui tui lễ phép giống bồ đi.>

Cậu ta lại cười tiếp tôi càng sôi máu...

Một mình thầy Sofor nhạo tôi đã là quá đủ rồi. Nhưng ít ra thầy cũng là **bác cha chú** của tôi nên còn có thể chấp nhận được. Đằng này Arbron chỉ là *một lính nhỏ* như tôi thôi, đã thế cậu ta còn nhỏ hơn tôi cả bốn ngày tuổi nữa ấy chứ...

<Đây là tàu Mái Vòm chứ không phải sân chơi> tôi dần giọng.

Arbron sục guốc, nhẹ nhàng hất tung một mảnh cỏ lên, điệu bộ tỏ ra hết sức coi thường. Rồi cậu ta dài giọng lên mặt. <Elfangor, khi nào thì bồ sẽ **chống bốn vó** lên trời đây?>

<Tôi sẽ trở thành một chiến binh xuất sắc, bồ hãy chống mắt lên mà coi.>

Arbron cười hí hí. <Đừng có mà bịp bợm. Bồ chẳng trở thành hoàng tử hay anh hùng được đâu. Bồ chỉ là một tên *lính nhỏ* vụng về như bao *lính nhỏ* khác, khi tham gia nhiệm vụ đầu tiên trong vũ trụ bao la này. Nhân đây tui bảo cho mà nghe, khi chuẩn bị tung đòn bồ đã dồn hết trọng lượng cơ thể lên chân trái phía sau. Thế là bồ bị thầy Sofor già nua **nắm thóp** ngay.>

Tôi đang định vặc lại Arbron vài lời thật đau, thì lệnh triệu hồi bằng ý nghĩ vang lên.

<Mời hai *lính nhỏ* Elfangor và Arbron lên cầu trục chiến.>

Tôi và Arbron ngó nhau trừng trừng. Cả hai chúng tôi như bị đông cứng tại chỗ vì quá hoang mang và kinh hãi đến nỗi quên bém luôn cuộc đấu khẩu.

Chuyện này thật khó tin.

Cả tôi và Arborn đều chưa được đặt chân tới cầu trục chiến, nơi Thuyền trưởng đang ở. Mà những thuyền trưởng tàu Mái Vòm thì luôn được tôn thờ như những vị thần. Ý tôi là: thuyền trưởng chẳng bao giờ thềm liếc mắt nhìn bọn *lính nhỏ* tép riu như tụi tôi, chứ đừng nói là triệu vời đến.

<Chúng ta đã mắc tội gì vậy nhỉ?> Arbron lo lắng hỏi.

<Làm sao mình biết được,> tôi rên rỉ. <Nhưng chuyện này thật bất bình thường.>

<Chúng ta gặp rắc rối to rồi, bị rầy rà thật rồi,> Arbron than.

CHƯƠNG 2

Tàu Mái Vòm cấu trúc theo kiểu một đầu là khu vòm và đầu mút kia, là ba khoang máy khổng lồ với sức mạnh ghê gớm của những động cơ vùng không gian Zero. Liên thông giữa khu vòm và các khoang máy là một khu trục dài thật dài. Phòng của thủy thủ đoàn nằm tại đây - mỗi người một chôn riêng tư.

Lính nhỏ thường phải ở trong những “căn phòng” tí hon. Tôi muốn nói là **cực kỳ tí hon**. Nếu muốn quay người, tôi phải lúi ra ngoài hành lang cả nửa lưng mới xong. Trong phòng tôi có treo ảnh không gian ba chiều của cha mẹ tôi, dĩ nhiên, và một bông-hoa-ước - tượng trưng cho chú em bé nhỏ sắp ra đời của tôi sau vài năm nữa. Toàn bộ cử tri người Andalite đều bỏ phiếu chấp thuận việc cho phép sanh thêm con nít kể từ ngày chiến tranh nổ ra. Họ bảo rằng nếu chiến tranh kéo dài, sẽ có nhiều chiến binh chết trận, do đó mỗi gia đình có thể có tới ba hoặc bốn con. Cá nhân tôi thì tôi không tin vào chuyện đó. Nhưng nội chỉ cần thêm một cậu em trai thôi cũng là đủ tệ hại rồi.

Giờ đây, ngoài những nghi lễ buổi ban mai và buổi tối, tôi phải thực hiện thêm nghi lễ với bông-hoa-ước. Đương nhiên, nghi lễ bông-hoa-ước phải diễn ra ở ngay tại cái am chật chội của tôi. Bạn không thể tưởng tượng được chuyện đó **nhieu khô** đến thế nào đâu!

Này nha, trong khi làm rằm đọc lời khấn, tôi phải thò nguyên **nửa cái lưng** ra ngoài hành lang, nơi mọi người qua lại cứ xô đẩy, vướng víu vào nhau. <Chúng ta hân hoan chào đón niềm hy vọng, chúng ta là cành trong một cây... chúng ta hân hoan...> Vân vân và vân vân.

Làm một *lính nhỏ* thì bất tiện vậy đó. Tất nhiên, hoàng tử và các chiến binh thực thụ được phân những căn phòng rộng rãi hơn. Và khỏi nói cũng biết, phòng Thuyền trưởng thì lớn đến mức có thể chơi bóng trôi được.

Nhưng Thuyền trưởng rất ít khi ở trong phòng. Ngài thường ở trên **cầu trục chiến** - nơi mà tôi và Arbron đang cắm đầu cắm cổ

chạy tới cho mau. Chúng tôi chạy thục mạng, đến nỗi các móng guốc **không kịp chạm sàn** khu vực trung tâm.

<Tội mình chết chắc rồi,> tôi lảm nhảm. <Bị triệu hồi tới cầu trực chiến là lớn chuyện rồi đây.>

<Ngộ nhỡ chuyện tốt lành thì sao,> Arbron gợi ý. <Không chừng Thuyền trưởng muốn tuyên dương thành tích học tập xuất sắc của tội mình cũng nên.>

<Có khi ngài muốn **tham khảo ý kiến** tội mình ấy chứ,> tôi mỉa mai. <Thuyền trưởng Feyorn, vị anh hùng của một ngàn chiến trường không gian, có lẽ đang cần đến lời khuyên của hai tên *lính nhỏ*...>

Chúng tôi lao đi nhanh như tên bắn bỏ lại sau lưng những căn phòng riêng cửa đóng im ỉm, những nhà kho và những đường ống dẫn huyết tương. Một hoàng tử vừa từ trong phòng mình bước ra bị tôi va phải **ngã lăn kềnh**.

<Xin thứ lỗi!> tôi hét lên. <Chúng con được triệu hồi tới cầu trực chiến gấp.>

Vị hoàng tử trợn tròn cả bốn mắt, lắc đầu nguầy nguậy. Nhưng ông hiểu, một khi Thuyền trưởng gọi thì **không thể chậm trễ** được.

Càng gần tới cầu trực chiến, bọn tôi càng thấy nhiều người xuất hiện trong hành lang. Hóa ra bọn tôi không phải là những người duy nhất được vời đến. Sau đó, tôi bắt đầu để ý thấy những phi công chiến đấu đang rời phòng đi về hướng sân bay của tàu.

Trông họ **thật uy nghi**. Dường như thân thể họ được một luồng sáng đặc biệt chiếu rọi lên vậy.

<Sắp sửa lâm trận rồi!> Arbron la lớn.

<Bọn Yeerk!> tôi cũng hét lên, vẻ rần rở và can trường. <Chúng ta sắp nướng thui một lũ Yeerk!>

Tội tôi xông ào vô cầu trực chiến, vừa kịp lúc tham mưu trưởng, Hoàng tử Nescord rền giọng. <Hai *lính nhỏ* kia đang ở xá xỉnh nào dưới ánh tà dương này?>

<Thưa, có mặt!> tôi hấp tấp gào lên.

<Thưa, có mặt!> Arbron gào theo.

Vị tham mưu trưởng nhìn hai đứa tôi như nhìn hai cục phân dính vào móng guốc của mình. Đoạn ông quay sang Thuyền trưởng. <Báo cáo Thuyền trưởng, hai *lính nhỏ* đã có mặt.>

Dĩ nhiên, Thuyền trưởng đã biết tổng tụi tôi tới rồi. Người ta đồn rằng Thuyền trưởng Feyorn có thể nhìn **xuyên thấu tường** nữa đó. Không một diễn biến nào trên con tàu này lại có thể lọt khỏi tai mắt của ngài.

Ngài đứng oai vệ giữa phòng, bên phải là tham mưu trưởng và bên trái là Hoàng tử Breeyar, tổng chỉ huy các phi đội đặc nhiệm.

Căn phòng hình tròn này trang bị đầy những bàn điều khiển không gian ba chiều sáng trưng, và những màn hình biểu hiện dữ liệu. Mỗi bộ điều khiển phản chiếu hình ảnh về một vùng trời nhất định, có cài đặt những thẻ thông tin truyền bằng âm thanh và những máy vi tính truyền tin bằng ý nghĩ.

Các chiến binh làm việc trên cầu trực chiến thường dùng tay ra hiệu cho nhau để tránh tình trạng nhiễu tiếng ồn bằng ý nghĩ, khiến căn phòng có nguy cơ bị biến thành một phiên chợ vỡ.

Ngay phía trước cầu trực chiến là một khung cảnh không gian ba chiều khổng lồ, hiển hiện vùng không gian bao quanh tàu. Chúng tôi đang ở trong một không gian bình thường, chứ không phải vùng không gian Zero, cho nên phong nền của màn hình toàn màu đen, điểm xuyết những vì sao lấp lánh.

<Phóng to,> tham mưu trưởng ra lệnh.

Từng vùng không gian ba chiều được biểu thị chi tiết. Đột nhiên, hệt như ở ngoài **không gian thực**, có những vật thể nom như những ngôi sao, to cỡ nắm tay tôi trôi lơ lửng trong lòng cầu trực chiến.

<Tiếp cận mục tiêu và phóng to,> tham mưu trưởng lại ra lệnh.

Ngay lập tức, màn hình tập trung vào một ngôi sao. Ngôi sao này màu vàng rực, có kích thước trung bình. Tôi ngược nhìn lên phần chú giải ở bên trên màn hình không gian ba chiều. Theo đó, ngôi sao này có chín hành tinh, gồm những khối khí lớn ở rìa ngoài và những hành tinh nhỏ xíu trên đường quỹ đạo hẹp. Hành tinh thứ sáu nằm ngay giữa trung tâm màn hình. Nó có một chuỗi những vòng tròn khá đẹp.

<Đúng nó rồi!> Hoàng tử Breeyar nói. Dù trông rất điềm tĩnh nhưng ở ông vẫn toát lên vẻ dữ tợn của một con thú đang rình mồi.

Tôi dò tìm trong không gian ba chiều xem “nó” là cái gì. A, kia rồi: một chấm sáng nhỏ tí đang di chuyển men theo hành tinh có chuỗi vòng.

Tàu của bọn Yeerk chẳng?

<Tôi nghĩ chúng ta sắp nghênh tiếp một **tàu tiêm kích** của người Skrit Na,> thuyền trưởng nhận định.

<Đúng vậy, thưa thuyền trưởng,> tham mưu trưởng tán thành. <Nó đang tiến rất nhanh và có thể sẽ tiếp cận vùng không gian Zero trong vòng **hai mươi phút** nữa. Bộ cảm biến thông báo nó xuất phát từ hành trình thứ ba của Thái dương hệ.>

<Hiển thị,> thuyền trưởng Feyorn ra lệnh.

Đột nhiên, hình ảnh không gian ba chiều chuyển động và chúng tôi thấy một hành tinh bé tí tẹo, chỉ có độc một mặt trăng. Trên bề mặt của nó có những mảng màu xanh dương xen lẫn những cuộn màu trắng, những vùng màu nâu và xanh lá cây.

<Có gì trên hành tinh này thế?>

<À, trên đó có một giống loài có khả năng cảm thụ vô cùng nhạy bén. Họ đã bay được vào vũ trụ, bay vòng quanh quỹ đạo và đã đặt chân lên mặt trăng của họ. Bộ cảm biến cho thấy có sự hiện hữu của vũ khí hạt nhân. Chúng ta đang tiếp nhận lực truyền từ những vùng quang phổ điện trường khác nhau. Chắc đó là một nền văn minh Cấp độ Sáu. Tôi đề nghị...>

Thuyền trưởng đưa một ngón tay lên ngắt lời Hoàng tử tham mưu trưởng. Rồi ngài quay đầu lại và hướng đôi mắt chính vào tôi và Arbron.

Ngài nhìn thẳng vào tôi. **Vào chính tôi.** Tôi cảm thấy máu mình như hóa bùn và trí óc như ngừng hoạt động.

<**Lính nhỏ**, nếu hai mươi phút nữa, một phi cơ tiêm kích Skrit Na vừa rời nền văn minh Cấp độ Sáu sẽ vào vùng không gian Zero, cậu sẽ **xử trí** thế nào?>

Trời đất, thật không thể tin nổi. Đúng mười mười là Thuyền trưởng đang **hỏi ý kiến tôi**. Chấn hấn là tôi **đang mơ** rồi.

<Thưa, xử trí thế nào ư?> tôi hỏi lại, cảm thấy kinh hãi tột cùng. <Ừm ... à... phái chiến đấu cơ đi truy cản chẳng?>

<Đó là một câu hỏi hay câu khẳng định?> Thuyền trưởng nghiêm nghị hỏi.

Tôi hít một ngụm không khí, cố gượng để đừng lẩn tránh ra xiu. <P phái chiến đấu cơ ra **truy cản**. Cho hai chiếc ra cản đường và để hai chiếc bọc hậu **truy đuổi**.>

<Còn cậu,> thuyền trưởng hướng ánh nhìn dữ dội vào Arbron.
<Chúng ta truy cản rồi làm gì nữa? Thử nói xem nào?>

<Skrit Na là những tên phản bội và lưu manh vì có lúc họ cũng theo đuôi bọn Yeerk. Vì vậy, chúng ta sẽ tràn lên tàu Skrit Na và do thám xem có bạo động gì không.> Arbron nói rành rọt, tuồng như đã tập luyện như từ trước.

Rồi cậu ta hứng chí nói thêm. <Nếu họ manh động, chúng ta sẽ **chọc đuôi** vào họ!>

Thuyền trưởng, Hoàng tử, tham mưu trưởng, tất cả những chiến binh trên cầu và cả tôi nữa, tất cả đều nhìn chòng chọc vào Arbron, như thể cậu ta bị mất trí vậy. Rõ rồi, ai đời lại dùng từ <**chọc đuôi**> khi nói năng với Thuyền trưởng chứ! Chỉ được nói như thế trên sàn tập ở trường thôi.

Thuyền trưởng nhìn Hoàng tử Breeyar và tham mưu trưởng, đoạn nhún vai nói. <Tôi nghĩ chúng ta hãy làm theo ý kiến của hai *lính nhỏ* này, được chứ? Cậu to xác kia thiếu điều muốn ngất, còn cậu này nghĩ mình là ông đấy, Hoàng tử Breeyar à.>

Lời của thuyền trưởng khiến cả cầu trục chiến phá lên cười ngặt nghẽo.

<Cho các chiến đấu cơ xuất kích,> Thuyền trưởng quyết định. <Ồ, với những tàu Skrit Na bé tí như thế kia, chỉ những người nhỏ con mới có thể lọt vào được. Nào, ai trong số chúng ta đủ nhỏ để vừa với tàu Skrit Na đây?>

Bỗng dưng tôi thấy mọi con mắt đổ dòng về phía tôi và Arbron. Và tôi hiểu, tụi tôi trẻ tuổi và nhỏ con hơn hết thảy mọi người có mặt ở đây.

Điều đó làm tôi xém chết ngất.

Thuyền trưởng dự tính sẽ tung tụi tôi vào chiến trường.

CHƯƠNG 3

<Coi, họ cấp cho tụi mình một chiếc Mẫu-14 **cũ mềm**,> tôi nói trong khi trăn mắt ngó vô bàn điều khiển của chiến đấu cơ, như thể mới thấy nó lần đầu vậy.

<Thế bồ đòi họ trang bị cho tụi mình cái gì? Một chiếc Mẫu-22 mới cáu chắc?>

Trong khoảnh khắc, tôi quên bémng đây là nhiệm vụ chính thức đầu tiên của mình. Tôi liếc Arbron, và cả hai đưa tôi ồ lên cười lẫn.

Diện tích bên trong chiến đấu cơ chẳng dư dả gì. Cái này thuộc đời cũ, được thiết kế dành cho hai người, nhưng vẫn không đủ rộng cho tụi tôi.

<Được, vậy ai cầm lái và ai cầm vũ khí?> Arbron hỏi.

<Nè, mình lớn hơn bồ **bốn ngày tuổi**,> tôi lạnh lùng phán. <Cho nên mình sẽ cầm lái.>

Tôi thấy Arbron toan cãi lại. Dĩ nhiên, cậu ta muốn lái chiến đấu cơ, nhưng còn lâu tôi mới bỏ lỡ cơ hội được bay ngay lần đầu tham chiến. Không đâu. Tôi *lớn hơn* Arbron mà.

<Thôi được,> Asbron miễn cưỡng chấp nhận. <Vậy thì bồ lái còn mình sẽ bắn. Nhưng chưa chắc chúng ta sẽ phải bắn đâu...>

Tôi nhắm mắt chính lại, chỉ để mở đôi mắt phụ. Tôi muốn tập trung suy nghĩ. Dĩ nhiên tôi đã được đào tạo để không chiến. Tôi có tư chất lý tưởng để trở thành một phi công chiến đấu giỏi. Nhưng lần này tôi vẫn phải bay kè kè bên Hoàng tử Breeyar, trong phi đội đặc nhiệm của ông.

Thật lòng tôi không muốn xảy ra bất cứ trục trặc nào cả. Sẽ nhục nhã biết mấy nếu tôi bay lạc hướng hay sơ sẩy chuyện gì đó - nghĩ mà ớn lạnh luôn.

<Kích hoạt,> tôi ra lệnh cho hệ thống. <Chuẩn bị cất cánh.>

Tôi cảm nhận rõ chiếc chiến đấu cơ cà khở rùng mình sống lại.

Các bộ điều khiển **gầm lên**, sàn lắc lư và rung động dưới chân tôi. Mấy ngón tay tôi bấm vào một màn hình cho đài quan sát hiện ra. Bây giờ màn hình đã biến thành một cửa sổ thật sự. Tuy nhiên, do tụi tôi vẫn còn ở trong sân bay của tàu Mái Vòm nên cũng chẳng có gì hay ho để nhìn cả.

<Chế độ cất cánh tự động sẽ bắt đầu sau mười giây nữa,> Hoàng tử ra chỉ thị. <Cất cánh cùng lúc. Chờ hiệu lệnh của ta hẵng xuất kích. Tăng **tốc độ tối đa**.>

<Vũ khí tiếp năng lượng,> Arbron nói.

<Năm giây để cất cánh,> máy vi tính báo.

<Lạy trời đừng để con làm hỏng việc,> tôi khấn thầm. Tưởng mình nói riêng với mình thôi, ai dè tôi lại thấy Arbron gật đầu đồng ý.

<Hai giây,> máy tính thúc giục.

<Gượng đã,> tôi kêu lên.

Phụụụttt!

Chúng tôi bị nhắc bổng khỏi sàn, lao vút vào không gian đen ngòm. Phía trước bọn tôi có bốn chiếc khác, tất cả đều là Mẫu-22 mới xuất ra từ tầng hầm của sân bay tàu Mái Vòm.

<Phi đội truy cản, xuất kích,> hoàng tử Breeyar trầm tĩnh chỉ huy.

Hai chiếc chiến đấu cơ tăng tốc. Một tia sáng màu xanh dương xẹt lên, trong nháy mắt họ đã ra khỏi tầm nhìn, mất hút.

Tôi chờ lệnh, mấy ngón tay đặt sẵn lên nút điều khiển.

<Phi đội truy đuổi, xuất kích> hoàng tử Breeyar hô.

Tôi nhấn nút, chiếc chiến đấu cơ như bị đẩy một cú từ phía sau.

Vvvvvvúúúúútttttttt!

Bọn tôi đã vọt lên! **Vọt! Lên!**

Rủi thay, tụi tôi cất cánh nhanh đến nỗi **sượt ngang** chiếc phi cơ của chính hoàng tử.

<Aaaa! Ôi, không! Không!> tôi ra lệnh cho máy vi tính kìm tốc độ cho bằng với những chiếc khác. Lẽ ra tôi phải bắt đầu khác đi chứ.

<Cậu nên lùi lại sau một chút, *lính nhỏ* Elfangor à,> Hoàng tử Breeyar chỉ đạo.

Hú hồn, tôi nhẹ nhõm vì không bị ông khiển trách, nhưng trong lòng thì thấy xấu hổ chết đi được. Thế đấy: cơ hội tuyệt vời để thể hiện là một chiến binh xịn, nhưng té ra tôi lại chứng tỏ mình là một tay mơ.

Tôi cẩn thận lùi ra sau, nối vào đội hình với hai chiếc truy đuổi khác.

Arbron đã chiếu chiếc tiêm kích Skrit Na lên màn không gian ba chiều. Trông nó thật khác với chiến đấu cơ Andalite có hình ô van dài, với hai động cơ hình lăng trụ gắn trong hai “đôi cánh” ngắn

nguồn. Vũ khí chủ lực - còn gọi là **máy cắt** - của chúng tôi ngoặt ra phía trước, rất giống **cái đuôi** của người Andalite.

Trong khi đó, tàu Skrit Na hình tròn, thân trơn tru như một cái đĩa đẹp. Gần như chẳng thấy động cơ đâu cả. Người Skrit Na trang điểm tàu bằng những luồng ánh sáng màu nhá ra xung quanh. Tôi đoán họ cho thế là duyên dáng hoặc hấp dẫn lắm.

<Phi đội truy cản đã vào vị trí,> hai chiếc truy cản báo cáo. Họ đã đi vào vùng Cực Đại nguy hiểm hầu chặn mũi tàu Skrit Na, khóa chặt đường tẩu thoát. Giờ là lúc bọn tôi phải lên **bay đằng sau** họ...

<Ồ... thưa chỉ huy, có tàu Skrit Na thứ hai! Nó lẩn trốn khỏi bộ cảm biến nhờ những vòng tròn của hành tinh này. Xin nhắc lại, xuất hiện một tàu tiềm kích Skrit Na thứ hai>.

<Được, hai tàu truy cản bám sát mục tiêu mới. Những chiếc còn lại, theo ta.> Hoàng tử Breeyar ra lệnh.

Tôi nhìn Arbron. Tình hình coi bộ phức tạp rồi đây. Chắc chắn chúng tôi sẽ **choảng nhau ra trò**!

Bất ngờ, một vệt lửa màu xanh dương phụt ra từ đáy chiếc Skrit Na gần hơn.

<Nó bỏ chạy rồi,> Hoàng tử Breeyar nói. Ông vẫn bình tĩnh như không, nhưng tôi dám chắc là ông đang rất phấn khích. Phi công chiến đấu nào lại chẳng thích thú chuyện **rượt đuổi đôi phương**.

Tàu Skrit Na lao đi. Chúng tôi đuổi theo sát nút.

Sau đó, thật kinh hoàng, tàu Skrit Na khai hỏa.

<Ê, nhìn kìa!> Arbron hét toáng lên.

Một tia sáng mỏng màu xanh lá cây **phóng gắt** về phía chiến đấu cơ của Hoàng tử Breeyar. Hụt rồi!

<Chu cha,> Hoàng tử Breeyar cười lớn. <Nó đánh thức ta dậy đó mà. Hãy bắn trả, nhưng chỉ nhắm vào vỏ tàu bên dưới thôi, ở nơi đặt động cơ ấy. Nhắc lại, chỉ **nhắm vào động cơ** thôi. Có thể trong tàu còn có những sinh vật vô tội>.

Hoàng tử Breeyar nã đạn ngay sau đó nhưng không trúng. Chiếc bên cạnh ông bồi tiếp nhưng vẫn hụt.

Không đời nào tôi lại nghĩ Arbron sẽ liều lĩnh bắn. Nhưng rồi cậu ta bảo. <Nè, Elfangor, bồ nghĩ sao nếu tụi mình thử xem cái **mớ sắt vụn** này có thể tăng tốc tới cỡ nào?>

Khỏi cần Arbron nhắc lại lần hai, tôi nhấn nút Cực Đại, và trong vòng ba giây bọn tôi đã tăng lên nhanh bằng một phần mười tốc độ

ánh sáng!

<Ui daaaa!> RẦM!

<Ui daaaa!> RẦM!

Tốc độ tăng quá nhanh! Bộ kìm hãm quá chậm chạp, khiến tụi tôi bị quăng vào vách ngăn.

Ráng đứng vững trên bốn chân để chờ tới bàn điều khiển, tôi nổi kết ý nghĩ với máy vi tính. <Tăng tốc độ kìm hãm!>

Máy vi tính điều chỉnh và bọn tôi cố giữ thăng bằng. Arbron lết tới ụ vũ khí, nhắm vào mục tiêu. Tôi nghe thấy tiếng máy cắt **tru lên**, tiếp theo là một tiếng nổ.

Hmmmm. XỆT!

<Cha! Cha! Cha!> Arbron khoái chí reo.

Tia cắt vọt xuyên qua không gian, rút nguyên bộ phận động cơ ra khỏi tàu Skrit Na. Những luồng ánh sáng màu xanh dương **phụt tắt tức thì**.

Thật là một cảnh tượng ngoạn mục... Tôi thầm ghen tị vì cú vừa rồi là do Arbron bắn chứ không phải tôi.

<Giỏi lắm,> Hoàng tử Breeyar khen <Bay tốt lắm và bắn không tồi>.

Dĩ nhiên ông chỉ khen vì bọn tôi là *lính nhỏ*, chứ đối với phi công chính hiệu thì hạ chiến đấu cơ của địch đâu có là cái đỉnh gì. Mặc kệ! Miễn được Hoàng tử Breeyar khen là tụi tôi ngây ngất rồi.

<Ông nói “giỏi lắm” kìa,> Arbron nói với tôi. <Có đúng là ông nói vậy không? Mình không tưởng tượng ra đấy chứ?>

<Hoàng tử nói “giỏi lắm”,> tôi hào hứng xác nhận.

Lúc đó, tôi yêu sao việc mình đang sống trên đời. Thậm chí, tôi yêu luôn cả Arbron, tên *lính nhỏ* đôi lúc vẫn hay chọc ngoáy tôi. Đó chính là lý do tôi gia nhập quân đội. Đó là lý do tại sao tôi trở thành một *lính nhỏ*.

<Tốt lắm, hỡi các chú *lính nhỏ* của ta.> Hoàng tử Breeyar âu yếm nói. <Các chú vừa mới dạy cho tất cả chúng ta cách phải bắn như thế nào, vậy bây giờ hãy cho chúng ta thấy cách xâm nhập tàu kẻ thù ra sao đi. Đừng quên tải chương trình trên tàu của họ vào máy vi tính nhé. Có cậu nào trong hai cậu thông thạo về dữ liệu ngoài hành tinh không?>

<*Lính nhỏ* Arbron rất thành thạo việc đó,> tôi thật thà nói.

Arbon liếc tôi một cái rất giận dữ.

<Đúng là cậu giỏi mà, Arbron,> tôi nói cứng.

Bạn thấy đấy, khi nói một *lính nhỏ* giỏi máy tính là một cách nói hơi xúc phạm anh ta. Nó giống như là một kỹ năng về kỹ thuật chứ không phải về chiến đấu. Mặc dù một chiến binh thực thụ thường cũng rất giỏi trong mọi môn khoa học và nghệ thuật cũng như trong chiến đấu.

<Tốt,> Hoàng tử nói. <Nè, cẩn thận đừng để cuống mắt chọc thủng cái trần thấp lè tè của bọn họ đó nha!>.

<Vâng, thưa ngài!> tôi đáp, người lằng lằng như đang ở chót vót trên tận chín tầng mây. <Không sao đâu ạ!>

Tôi là một anh hùng-triển vọng. Tôi đã được thực hành như một vị hoàng tử. Cuộc chiến với bọn Yeerk, biết đâu, sẽ sớm kết thúc trước khi tôi thực sự vào cuộc.

Tôi là một tên ngốc.

CHƯƠNG 4

Tôi cho rằng hầu hết mọi người ai cũng biết về người Skrit Na. Nhưng nếu chẳng may bạn không biết thì để tôi nói cho bạn nghe những hiểu biết của tôi về họ.

Người **Skrit Na** là những người bàng quan hết chỗ chê, họ không thèm quan tâm những người khác trong dải thiên hà này nghĩ gì về mình. Họ không thuộc quyền kiểm soát của Đế quốc Yeerk, nhưng cũng không phải là đồng minh của chúng tôi. Họ không thèm để ý tới luật lệ, phong tục hay bất cứ cái gì hết.

Họ chỉ chăm chăm mỗi một chuyện là thu vén và sở hữu đủ thứ.

Người Skrit Na còn **bất bình thường** theo một cung cách khác nữa: trông họ cứ như hai loài khác nhau ấy. Người Skrit là những **côn trùng khổng lồ**, to gần bằng người Andalite. Họ có mười bốn chân, sáu cặp râu và có vẻ không thông minh cho lắm. Cuối đời, mỗi người Skrit dệt cho mình **một cái kén** và chui vào đó, rồi một năm sau, người Skrit sẽ biến thành người Na.

Người Na lại là một sinh vật khác hoàn toàn. Họ có bốn chân mảnh dẻ. Đôi khi họ vươn thẳng lên đi bằng hai chân, và sử dụng hai chân còn lại như đôi bàn tay. Họ cũng có một cái đầu to hình thù giống như đầu người Andalite, nhưng chỉ có mỗi hai con mắt thỏ ló.

Người Skrit Na hay **bắt cóc** những giống loài từ các nơi khác về - có khi để làm thí nghiệm y khoa, có khi chỉ để bay lượn quần với chúng rồi thả cho chúng đi hoặc bắt nhốt chúng vào sở thú nơi quê hương Skrit Na của mình...

Như tôi nói: họ là một loài sinh vật kỳ lạ. Không ai hiểu gì về người Skrit Na hết. Còn cá nhân tôi, tôi cho rằng, ngay chính người Skrit Na cũng chẳng hiểu gì về họ sất.

Tôi cặp chiến đấu cơ của mình vào mạn chiếc Skrit Na đã bị phá hỏng, bật tia máy kéo lên để giữ cho hai chiến đấu cơ khít rịt vào nhau.

Tàu Skrit Na quyết định buông xuôi. Theo tôi, họ nghĩ chúng tôi bị **chọc cho phát khùng** lên như vậy là đủ rồi. Người Skrit Na không thể so bì sức mạnh với người Andalite được.

Tôi nối kết ô cửa sổ tàu mình với ô cửa sổ tàu Skrit Na rồi nạy cho nó mở ra, cố hết sức để cân bằng trọng lực và để bay cùng nhịp với con tàu tù binh. Arbron đứng ngay sau lưng tôi.

Trên con tàu của người Skrit Na khói bốc lên mịt mù. Hình như có những hòm chứa hàng rải rác đó đây. Hai người Skrit vụng về đang ì ạch lê bước, dẫm bừa lên đồng đồ nát. Mái trần đã **sập võng xuống** khiến tôi phải nghiêng đầu tránh, bằng không đôi cuống mắt của tôi sẽ bị lấn đủ. Hai người Skrit khác bị bọc trong tổ kén treo lủng lẳng trên một góc mái trần, một người đang chuẩn bị nở thành người Na.

Tôi thấy có ba người Na. Viên thuyền trưởng người Na bị ép đầu lưng vào bảng điều khiển. Trông ông ta có vẻ kinh sợ, nhưng không phải sợ tôi. Mắt ông ta long lên sòng sọc, hướng về một phía **sinh vật kỳ lạ** đang cầm trong tay một thứ vũ khí của người Skrit Na - khẩu tia Nghiệt của bọn Yeerk đã được cải tiến. Nòng súng đang chĩa thẳng vào thuyền trưởng người Na.

Sinh vật lạ kia hơi thấp hơn tôi một chút. Thật kinh dị là nó đứng được bằng hai chân. Đúng, chỉ bằng **hai chân**! Nó cũng có hai cánh tay, nhưng không dùng tới khi di chuyển. Chấn hấn vì chúng không đủ dài.

Đầu của sinh vật lạ cũng cỡ bằng đầu tôi, nhưng tròn hơn. Hai con mắt nhỏ màu nhạt nằm ở phía trước. Bên dưới, chừng một phần ba gương mặt, có một cái lỗ hở ra theo chiều ngang.

Rất nhiều loài có cái lỗ như thế. Họ gọi đó là miệng.

Thân mình của sinh vật lạ không có lông, nhưng lại có làn da sáng **nổi gồ lên vài chỗ**. Phần da phía thân trên trắng bóc chen lẫn vài mảng màu nhạt, **lùng phùng**, và **mấp mô**. Hai cẳng chân họ được phủ một lớp da màu xanh dương, có **kết cấu thô nhám** và dùng lại **đột ngột** ngay móng guốc. Nhưng cái khiến tôi chú ý nhất là tóc tòi ra từ đầu sinh vật lạ: dài, uốn lượn, và óng ánh như những tia nắng mặt trời.

“Chao ôi, một **người ngựa**” sinh vật lạ nói, tạo âm thanh từ miệng. Nó quay tia Nghiệt về phía tôi. “Lui lại một bước nếu không tôi bóp cò đó...”

Dĩ nhiên ngay lúc ấy tôi chỉ nghe được những tiếng ào xào thôi. Phải mất vài phút chíp phiên dịch mới bắt đầu hiểu được ngôn ngữ mới (tất cả thành viên trong quân đội Andalite đều được cài đặt chíp

này vào đầu). Có vài ngôn ngữ nó chẳng bao giờ dịch được. Nhưng may thay, hầu hết các loài đều hiểu được ngôn ngữ truyền qua ý nghĩ của chúng tôi, bởi vì nó hoạt động ở tầm mức vượt quá những từ ngữ đơn thuần.

“Cẩn thận, hỡi người bạn Andalite,” thuyền trưởng người Na nói. “Sinh vật giống cái này là một **con thú hung tợn**! Tốt hơn hãy giết cô ta đi. Tốt hơn nữa hãy để chúng tôi nhốt cô ta lại. Đứng đứng, đó là cách tốt nhất. Ngay khi các anh vô tình bắn trúng vào tàu chúng tôi, cô ta liền vùng dậy và cướp vũ khí của tôi. Thật hoang dã và nguy hiểm hết sức.”

Chíp phiên dịch dễ dàng chuyển ngữ tiếng Na. Nhưng tôi chẳng buồn lưu ý đến ông ta. Ai mà chẳng biết người Skrit Na là chúa xạo.

Viên thuyền trưởng nháy mắt với tôi, làm như tôi về phe hắn vậy. Các sĩ quan Na khác tỏ vẻ khiếp đảm. Còn những người Skrit vẫn ung dung làm những bổn phận bình thường của mình, điềm nhiên như không có gì xảy ra.

Thực lòng mà nói, tôi chẳng biết phải làm gì nữa. Tôi cũng lúng túng như người Skrit Na vậy.

Xem ra người duy nhất kiểm soát được tình hình là **sinh vật hai chân kỳ dị** kia.

<Hãy nói chuyện với cô ta,> Arbron mách nước cho tôi. <Vận dụng về quyền rũ của bồ ấy>.

<Ừm... cho dù cô là ai... hay là cái gì, đừng bắn thứ vũ khí đó. Hãy thả súng xuống.> Tôi nói.

“Được, nhưng chờ chút! Tôi có thể nghe thấy tiếng của anh trong đầu tôi, nhưng sao không thấy anh nói.” Sinh vật lạ cất tiếng hỏi tôi.

Đột nhiên chíp phiên dịch bắt được nhịp. Nó cung cấp bản dịch ngay tức thì.

<Tôi chịu trách nhiệm ở đây,> tôi nói dứt khoát. <Bỏ vũ khí xuống!>

“Ồ-ờ. Không. Tôi không nghĩ thế đâu, chú người ngựa ạ. Tôi đã quá mệt mỏi vì bị bắt cóc và bị những **con gián khổng lồ** cùng những người sao Hỏa màu xanh lá cây kéo lê đi rồi>.

<Xin lỗi! Nhưng chúng tôi đến đây để **cứu cô** mà.> Arbron nói chen vào.

<Đúng thế. Những người Skrit Na này đã đối xử không tốt với cô. Chính vì vậy mà chúng tôi bắt giữ con tàu này.> Tôi nói như đổ dành

một đứa trẻ. Rõ ràng đây là một **chủng người ban sơ**. Thậm chí còn **không có đuôi** nữa kìa.

<Những người tí hon màu xanh lá cây nào?> Arbron hỏi <Người Na có màu xám mà>.

Sinh vật giống cái nọ nheo con mắt vốn đã hẹp của mình lại. Tia Nghiệt trong tay cô ta run rẩy. “Tôi đã bắt giữ con tàu này trước khi các anh tới. Tôi và một cậu nữa. Chúng tôi chỉ là **hai đứa trẻ** thôi, điều đó chỉ chứng tỏ cho các anh thấy rằng những tên gốc từ Sao Hỏa này không dũng mãnh lắm đâu. Cậu ta, tức người cùng bị bắt với tôi í, đang ở phía sau, **bất tỉnh** rồi. Nhưng tôi giật được khẩu súng này từ Twinkie kia”. cô ta hất đầu về hướng viên thuyền trưởng người Na.

Chíp phiên dịch không dịch nghĩa từ “twinkie”. Rõ rồi, “twinkie” đồng nghĩa với “người lạ”.

Tôi ráng hết sức tỏ ra điềm đạm. <Hay là thế này vậy. Cô có thể cầm khẩu tia Nghiệt nhưng **đừng chĩa vào ai** cả, được không?>

Sinh vật nọ nhìn vào khẩu súng. “Cái này gọi là tia Nghiệt hả? Nó làm được gì vậy?>

<Nếu cô đi với chúng tôi, chúng tôi hứa sẽ đối xử với cô tử tế. Và chúng tôi sẽ đưa cô trở lại hành tinh quê hương của cô>.

“Trái Đất í hả?”

<Đó là tên của hành tinh thứ ba trong Thái dương hệ à? >.

“Phải.”

<Và cô là một người Trái Đất?>.

“Loài Người. Chúng tôi là **loài người**. Tôi và cậu kia.”

<Còn chúng tôi là người Andalite. Tên tôi là Elfangor. Đây là Arbron>.

Arbron đã ra chỗ bảng điều khiển tàu Skrit Na gần nhất. Cậu ta đang lúi húi chép lại tất cả những file chương trình như Hoàng tử Breeyar đã ra lệnh.

“Tên tôi là Loren,” sinh vật lạ tự giới thiệu. “Mọi việc diễn ra thật đáng kinh ngạc. Phần đông loài người thậm chí còn **không tin** có sự tồn tại của các sinh vật lạ ngoài Trái Đất nữa kìa. Vậy mà các anh đang đứng đây. Tất cả đều là sự thật. Trừ phi tôi đang mơ.”

<Loài người cũng **mơ** à?> tôi ngạc nhiên hỏi.

“Vâng, đêm nào tôi cũng mơ.”

<Tôi cũng vậy, nhưng tôi nghĩ những giấc mơ của chúng ta rất khác nhau>.

Loren mỉm cười. Đó là điều loài Người làm bằng cách kéo hai góc miệng ra. “Có thể đúng”, cô nói. “Mà cũng có thể không.”

CHƯƠNG 5

Chúng tôi dẫn Loren về tàu mình, sau đó mới mang con người thứ hai lên. Hắn bị **ngất**. Một dòng máu đỏ tươi rỉ ra từ vết rách trên mắt trái của hắn.

<Máu đỏ hả?> Arbron la bài hãi. <Màu đỏ ư? Eo ôi, ghê quá>.

Tôi cố hành xử cho ra vẻ người lớn nhưng thành thật mà nói, cái màu của máu ấy khiến tôi lợm giọng, tôi nghĩ loài Người không đến nỗi **quá xấu xí** như người Skrit hay người Taxxon và cũng không hung hăng như người Hork-Bajir nhưng nhìn chung, trông **họ rất buồn cười**.

Tôi chưa từng bao giờ thấy loài nào đi bằng hai chân mà không cần đến đuôi để giữ thăng bằng như họ cả.

Arbron nói toạc ra điều tôi nghĩ. <Chỉ cần hích nhẹ một cái là họ **ngã lăn chiêng**. Trái Đất chắc là **hỗn loạn** lắm! Loài Người té nghiêng té ngửa, té la liệt ra đất. Chẳng trách vì sao học là giống người hạ đẳng. Chắc hẳn có bao nhiêu thời gian họ đều dùng cả vào việc cố đứng thẳng lên ấy nhỉ.>

Lúc bọn tôi sắp về đến tàu Mái Vòm thì con người thứ hai tỉnh dậy. Bọn tôi đã bỏ lại đám người Skrit Na, mặc họ tìm cách sửa chữa tàu của mình. Đó là vấn đề của họ mà, ai bảo họ bắn vào chúng tôi trước. Đúng không?

“Ừ,” con người thứ hai rên rỉ.

Hắn bự con hơn Loren. Có lẽ cao hơn chừng nửa tấc hay một tấc gì đó. Tóc hắn nâu chứ không vàng, lại bị cắt cụt lủn. Mắt hắn cũng nâu, không xanh màu nước biển như mắt Loren.

Loren lại gần hắn, **bẻ cong cẳng chân** lại để có thể quỳ xuống bên cạnh hắn ta. Arbron và tôi trao nhau một ánh nhìn sững sốt. Thật chẳng ngờ cô ta có thể quỳ như thế mà **không ngã**.

“Nè, bồ tèo, không sao đó chứ?” Loren hỏi hắn.

Người kia mở choàng mắt ra rồi khép ngay lại, rồi lại mở mắt nhìn tôi trân trân. “Có chuyện gì vậy?”

Loren nhún vai. “Bây giờ chúng ta lại gặp một nhóm người lạ khác. Ai mà ngờ được ngoài ngoài không gian xa xôi này lại có bao nhiêu

là loài sinh sống. Ổn chứ? Cái con gián bự đó nhai cậu coi bộ ngon lành ghê.”

<Cậu không việc gì phải sợ,> tôi nói nhẹ nhàng. <Cậu đã an toàn rồi>.

Hắn cảm thấy đau và nhìn lại vết thương rỉ máu của mình. Nom hắn có vẻ bự con hơn tôi. Hắn chống tay bò nhồm lên. Tôi để ý thấy tay loài Người có vẻ mạnh hơn tay chúng tôi thì phải.

<Tôi là Elfangor. Đây là Arbron. Chúng tôi là người Andalite. Chúng tôi sẽ mang cậu và bạn cậu trở về hành tinh quê nhà...>

Con người kia thủng thỉnh gật đầu. “Truyền tin bằng ý nghĩ. Các anh dùng **thần giao cách cảm** để nói chuyện.” Hắn nhìn chong chong vào đôi mắt cuống và cái đuôi của tôi. “Cái đuôi kia là một **vũ khí** à? Nó có tầm thuốc độc hay chỉ dùng để chém thôi?”

Tôi cảm thấy ngay lập tức rằng tôi không mến con người này bằng Loren. Tôi chẳng ưa hắn chút nào. <Tôi đã giới thiệu tên tôi với cậu, con người à,> tôi lạnh lùng nói. <Bây giờ tôi muốn biết tên *của cậu*.>

Hắn ném cho tôi một cái nhìn **xác xược**. Nhưng phải thú thiệt là, tôi cũng chẳng dám chắc ngôn ngữ biểu cảm bằng gương mặt kia thật sự mang nghĩa gì nữa.

“Tên tôi là Hedrick, nhưng tôi thích được gọi bằng họ hơn. Đa số mọi người đều gọi tôi bằng họ: **Chapman**.”

“Tôi nghĩ những người Andalite này khá hiền lành,” Loren nói với Chapman. “Ít ra nhìn họ cũng đỡ ghê hơn mấy loài kia. Và họ hứa sẽ...”

“Câm miệng,” Chapman quát. “Tao cóc thềm quan tâm đến ý kiến của một con nhóc”.

“Nhóc ư? Ê này, tên to xác kia. Biết ai đã giết được vũ khí sau khi con tàu ngừng bay không? Tôi chứ ai. Và ai khúm núm, co rút người lại cầu xin rủ lòng thương. Cậu chứ ai. Trời, vậy mà cậu lại **lớn hơn tôi một tuổi** cơ đấy”.

Mặt Chapman đỏ rần lên. Hắn nghiến chặt quai hàm lại. “Hành động anh hùng của mày có được tích sự gì đâu. Chúng ta vẫn cứ là tù binh. Tao cảm thấy chúng ta sẽ chẳng có cơ may cướp được súng của lũ Andalite này đâu”.

Bất thành linh, hắn chồm người về phía khẩu tia Nguyệt trong tay tôi! Không kịp suy nghĩ, tôi liền quát đuôi lên, quặp vào cổ họng

Chapman.

Chapman cười ha hả. “Coi kìa? Coi chú ta hành động mới nhanh làm sao? Không kịp nhìn thấy cái đuôi chuyển động nữa đó.” Một lần nữa hắn lại thấy cho tôi một cái nhìn ngạo nghễ. “Mi nói mi là loài Andalite hả? Hừ, dù bọn mi có ăn nói lịch lãm và hứa hẹn ngon ngọt đến mấy ta vẫn thấy bọn mi nguy hiểm hơn đáng vẻ bề ngoài nhiều đó. Không gì qua được cặp mắt tinh tường của ta đâu.”

Tôi cảm thấy mình bị coi thường quá. Đó không phải là lần đầu tiên cái con người tên là Chapman này muốn **nấn gân** tôi.

<Chuẩn bị đáp xuống tàu Mái Vòm,> Arbron nhắc tôi.

Tôi thực hiện các thao tác hạ cánh, lái chiếc chiến đấu cơ vào sân bay. Dù tập trung cao độ vào công việc, nhưng tôi vẫn đang **nổi cáu**. Tôi không thích cái người tên Chapman này chút nào. Tôi không thích bị hắn nghi ngờ. Dẫu gì bọn tôi cũng vừa mới cứu hắn khỏi viễn cảnh bị nhốt trong vườn thú của người Skrit Na mà. Lẽ ra hắn phải **biết ơn** tôi mới phải...

Nhưng biết đâu loài người là thế. Tôi từng nghe có những loài sinh vật luôn đối xử như vậy với bất cứ ai giúp họ. Họ thà chết còn hơn phải chịu mang nợ ai đó.

Nhưng dựa vào Loren, tôi phán đoán không phải tất cả loài người ai cũng xử sự theo cách đó.

Không phải chuyện của mày, Elfangor, tôi tự nhủ. Mày chỉ có mỗi việc là mang hai con người này tới chỗ Thuyền trưởng, thế là xong.

Nhưng, tôi đã làm. Hai con người đó chính là vấn đề của tôi. Thực tế, tôi đã gặp rất nhiều, rất nhiều phiền phức với họ.

CHƯƠNG 6

<Được rồi, đây là phần việc đòi hỏi phải khéo léo một chút đây,> tôi nói với Loren và Chapman.

Bọn tôi di chuyển từ khu trục trung tâm vào đến sàn tàu Mái Vòm. Cứ mỗi bước chân, sàn nhà lại nghiêng đi một góc chín mươi độ, trọng lực cũng thay đổi theo. Ý tôi là, khái niệm “đi xuống” ở trên trục chính khác với “đi xuống” trên tàu Mái Vòm. Thoạt nghe thì thật rối rắm.

Bọn tôi hạ cánh an toàn xuống tàu *Sao Lưỡi Kiếm*. Giờ thì Arbron và tôi đang dẫn những con người đi “tham quan” tàu. Các sĩ quan phòng vấn quá bận, chưa thể tiếp bọn tôi ngay được, còn bọn tôi thì không thể tự tiện quyết định phải làm gì với những con người này.

<Các người cứ tự nhiên đi lại dọc theo sàn tàu cong vòng này,> tôi giải thích. <Tôi biết, đi như thế này giống như đang đi trên các vách đá, nhưng trọng lực sẽ được điều chỉnh theo bước đi của mấy người.>

Arbron và tôi nén thở, dõi nhìn những sinh vật hai chân kia đang cố gắng giữ thăng bằng. Thật kinh ngạc, họ làm được.

<Họ có khả năng giữ thăng bằng thật xuất sắc,> Arbron thì thầm.

<Họ buộc phải có khả năng đó.>

Bọn tôi ra khỏi khu trục trung tâm và bước lên bãi cỏ của khu vòm. Loren rú lên.

“Tuyệt vời! Ở đây tựa như một công viên vậy. Cây, cỏ hoa. Chao ôi”.

<Hành tinh của cô có những thứ này không?> tôi hỏi.

“Cũng tương tự. Cây cối của chúng tôi toàn màu xanh lá cây. Kể cả cỏ cũng vậy. **Xanh lá cây** chứ không xanh dương, hay đỏ như thế này đâu”.

<Nếu cô thấy đói thì mời cô cứ tự nhiên dùng bao nhiêu tùy thích,> tôi đề nghị.

“Ăn cái gì cơ?” Chapman hỏi.

Tôi khoát một vòng rộng, hàm ý chỉ toàn bộ khu vòm. <Chúng tôi có cả thầy mừi bảy loài cỏ với ba mươi mùi vị khác nhau.>

“Cỏ à? Các anh **ăn cỏ** sao?” Loren háo hức hỏi.

Chapman gật gù vẻ tự lự. “Chính vì thế mà các anh có khu vòm này chứ gì? Các anh là giống ăn cỏ. Giống như là ngựa hay bò vậy. Có điều các anh không có miệng. Vậy các anh ăn bằng cách nào?”.

<Chờ chút coi, các bạn ăn bằng miệng à?> Arbron nhấp nhòm hỏi.

“Chứ các anh còn có cách ăn khác sao?” Chapman lại hỏi tiếp.

<Ăn bằng **móng guốc** như bao sinh vật bậc cao khác,> Arbron đáp. Rồi cậu ta cười khì. <Ý cậu là người Trái Đất vừa đi vừa **vục miệng** xuống mặt đất để ăn à?> Arbron nhìn tôi. <Nè, Elfangor, cảnh đó chắc trông tức cười lắm hả.>

Chapman bắt đầu mô tả cách ăn của loài Người, nhưng thật khó mà hình dung ra đầy đủ được. Nào là xiên một miếng thịt thú chết, chiên, nướng và nhét vào trong miệng... Nhưng tôi không tin họ ăn vậy đâu. Tôi nghĩ Chapman chỉ phóng đại lên vậy thôi. Sau này tôi sẽ tự tìm hiểu sự thật xem sao.

Tôi chột như cắt được gánh nặng khi Loren ngắt ngang câu chuyện khủng khiếp của Chapman để hỏi, “Anh không phiền nếu tôi cởi giày ra chứ? Chúng tôi đã bị giam cầm trong cái đĩa bay bé-như-lỗ-mũi đó lâu quá rồi. Được bước đi trên cỏ thì thật dễ chịu.”

Dĩ nhiên tôi chẳng phản đối, vì tôi không may mắn có ý niệm “**giày**” là gì tuy có hiểu được ý chạy trên cỏ. Vả lại, tôi cũng đang đói ngấu.

Bỗng Loren ngồi xuống cỏ và bắt đầu rút móng, guốc ra! Vâng, cô ấy **rút móng guốc** ra khỏi chân mình!

<Cô đang làm gì thế? >tôi kêu lên thất thanh. <Ngừng lại ngay! Ngừng lại! Sao cô lại tự làm đau mình thế hử?>

“Cái gì? Anh đang la cái gì thế?” Loren ngơ ngác hỏi.

<Cô sẽ tự làm đau mình cho coi, và tôi nghĩ bác sĩ của chúng tôi không biết làm gì để giúp con người đâu,> tôi cảnh báo.

Loren nhìn tôi chăm chặp, hai tay giữ chân lại một chặp, rồi tự dưng cô phá cười.

Đó là một âm thanh đáng báo động nhưng lại dễ chịu lạ lùng.

“Đây không phải là móng guốc, Elfangor,” Loren nói. “Mà là **giày**. Anh hiểu không?” Cô tháo mấy sợi dây thừng bé tí ti và trước khi tôi kịp can ngăn, cô **rút phắt** cái guốc màu trắng ra!

<Khôônnngg!> tôi gầm lên.

<Aaaahhhh!> Arbron cũng la rầm rĩ.

Nhưng Loren chẳng lộ vẻ gì đau đớn cả. Cũng chẳng chảy máu một tí teo nào. Sau đó cô bóc **một lớp da mỏng màu trắng** khỏi đầu cẳng chân, tôi nhìn trần trối vào năm cái ngón màu hồng nhỏ xíu mọc ra từ chân cô.

“Thấy không? Đây là bàn chân của tôi, chúng tôi không có móng guốc. Chúng tôi **đi giày, vớ** phủ lên bàn chân. Thấy chứ? Chúng giúp cho đá và những vật khác không làm đau bàn chân.”

Tôi bỗng cảm thấy một sự thương hại vô bờ dâng lên trong lòng mình. Phải chăng trong sự tiến hóa của loại này có cái gì đó **trục trặc**? Một loài cần phải che “bàn chân” lại để tránh bị thương?Ồ, một loài **què quặc**?

Đột nhiên, bức tranh trong óc tôi về một loài cứ **lơi chơi** té lên té xuống được thay thế bằng một bức tranh ảm đạm về một loài tàn tật - đi cà nhắc trên đôi “bàn chân” yếu đuối, bị tổn thương của mình và bảo vệ chúng bằng **móng vuốt nhân tạo**.

Loren đứng lên trên bàn chân nhỏ nhắn màu hồng với những ngón ngắn lố bịch và bắt đầu chạy nhảy quanh bãi cỏ. Cô chạy không nhanh, nhưng rõ ràng cô không hề cà thọt chút nào.

Rồi tiếp theo cô làm một việc vô cùng **gây sốc**: quay đầu tới lui, quay hoàn hảo đến độ cái cổ vặn hằn ra sau. “A ha! Chạy đi nào!” Loren la lên vui vẻ.

Nhưng tôi vẫn đứng như trời trồng. Tôi nhác thấy Arbron cũng sửng sốt không kém gì mình.

<Cô ấy làm cái.... cái gì... vậy?>Arbron hỏi rồi tự trả lời. <Là vì họ chỉ có mỗi hai con mắt thôi! Họ **quay tí** như vậy là để nhìn thấy đằng sau ấy mà!>

Tôi nhột nhột đến độ muốn cười toán lên cho hả. Tôi phi nước kiệu và nhanh chóng đuổi kịp Loren.

“Được... giãn gân... cốt mới đã làm sao,” cô nói ngắt quãng trong khi vẫn chạy.

Rồi Loren ngừng lại và ngó nghiêng xung quanh. Mái tóc óng vàng của cô bay lất phất ra sau. Một cảnh tượng đáng nhìn. Một sinh vật hai chân, quay qua quay lại **rất giỏi**.

“Tôi cứ ngỡ mình sẽ chết chắc trong cái đĩa bay đó,” Loren hớn hờ nói. “Nhưng hóa ra tôi lại ở đây! **Tuyệt vời.**”

<Tôi nghĩ tất cả những chuyện này thật kì lạ.>

“Đúng. Kỳ lạ mới chỉ diễn tả được một nửa thôi. Cây này đẹp ghê. Lá **màu hồng**. Thật không tin nổi.”

<Nó được gọi là cây dước thảo. Nó đang trong giai đoạn thay lá. Cô có thấy cỏ trở lên xanh và ít chất hơn khi được trồng gần nó không? Điều này là do...>

Tôi ngưng bật vì Loren đột nhiên nhảy lên va chạm và một cành thấp. Dĩ nhiên, động tác đó chẳng sai quấy gì. Nhưng sau đó cô lại bao cả hai bàn tay quanh cái cây và **đu người lên** khỏi mặt đất!

Nhiều đó cũng đã quá thần kì. Nhưng khi cô ưỡn người tôi thấy **lớp da trắng** với vài **mảng màu nhạt** nơi thân trên của cô bỗng **lỏng ra!** Nó **phồng lên** và để lộ ra một vùng da màu hồng, râm nắng, trùng với màu mặt và cánh tay của cô.

Arbron chạy tới, Chapman lúp xúp cố đuổi theo sau.

Loren treo mình lơ lửng và cười với bọn tôi. Tôi đoán chắc là Arbron cũng đang tròn mắt ra nhìn.

<Cánh tay cô mạnh mẽ thật!> Arbron nhận xét. <Bồ có thể nhắc bổng thân mình bằng cánh tay như vậy không?>

<**Da** đó thật lạ,> tôi nói. <Nhìn như **không dính** gì với người vậy.> Loren buông tay. Ngay cả như thế cô cũng không bị ngã.

“Đó không phải là da,” Chapman nói.” Mà là **quần áo**. Giống móng guốc nhân tạo í mà. Đó là da nhân tạo. Nó giữ cho chúng tôi ấm.>

<Cậu lạnh hả?>

“Không. Nhưng chúng tôi mặc áo quần để giữ ấm ở những nơi lạnh lẽo ý mà.”

<Tại sao các bạn lại phải ở những nơi lạnh kia chứ?> tôi hỏi. Sự tò mò đã chế ngự mối ác cảm của tôi đối với con người này.

Chapman nhún đôi vai loài người khỏe mạnh của mình, đôi vai có thể nhắc toàn bộ cơ thể lên. “Trên Trái Đất có những vùng rất lạnh. Lạnh đến nỗi ta sẽ **chết cứng** nếu như không có nhiều lớp quần áo.”

<Nhưng tại sao các bạn lại phải sống ở những nơi ấy?> tôi hỏi.

Chapman mỉm cười. Thú vị thật, tôi có cảm giác là không phải tất cả những nụ cười của loài Người đều đem lại cảm giác dễ chịu. “Chúng tôi không bỏ đi nơi khác chỉ vì thời tiết xấu. Chúng tôi thích nghi với nó. Chúng tôi nắm giữ tất cả những gì có sẵn và biến chúng thành cái lợi cho mình. Ít nhất, phương châm của tôi là: Hãy nắm bắt những gì có thể.”

Lẽ ra tôi đã hỏi cậu ta thêm, nhưng lúc đó có loa gọi Arbron tới nơi phỏng vấn. Còn tôi được lệnh mang những con người tới phòng giam giữ.

CHƯƠNG 7

<Cái gì? Cái gì? Rời tàu hả?!> tôi kêu the thé. <Vậy nghĩa là sao? Rời khỏi tàu ư?!>

Arbron cũng chẳng vui sướng gì hơn tôi. <Ừ vậy đó. Thuyền trưởng triệu mình từ phòng phỏng vấn lên cầu trực chiến rồi bảo: “Mười phút nữa anh và *lính nhỏ* Elfangor phải có mặt ở Sân bay Ghép nối Số 7”. Thế là mình chỉ còn biết nói “Vâng, thưa ngài”>

Tôi đã giải hai con người tới phòng giam giữ rồi. Rồi tranh thủ lúc chờ đến lượt mình được phỏng vấn, tôi trở về khu vòm để ăn một ít. Tôi đói quá rồi. Sau đó, lúc đang định tạt qua xem Loren thế nào rồi thì tôi bị Arbron chặn lại...

<Lệnh này chắc có gì nhầm lẫn chẳng,> tôi gào lên. <Tàu *Sao Lưỡi Kiếm* là nhà tôi. Chúng ta đang trên đường đi tìm những nơi bọn Yeerk định hành sự để đánh tan bọn chúng mà.>

<Ừ, ừ. Mình biết. Và bỏ là một đấng anh hùng. Và họ sẽ biến cậu thành một Hoàng tử thậm chí trước cả khi cậu trở thành một chiến binh nữa kìa.>

<Đấy không phải là ý của mình.> Tôi nói dối.

<Hừ, thôi nào. Tụi mình phải lên gặp chỉ huy ngay lập tức để nhận nhiệm vụ mới.>

Trong giọng nói bằng ý nghĩ của Arbron có ẩn chứa điều gì khiến tôi **cảnh giác**. <Chỉ huy của tụi mình à? Ai vậy?> Tôi hỏi.

<Còn ai ngoài Hoàng tử Chinh-chiến-**Alloran-Semitur-Corrass** nữa,> Arbron đáp.

Hai trái tim tôi như bị tụt xuống móng guốc.

Alloran! Alloran người bị **thất sủng**.

Vậy, rõ ràng nhiệm vụ này không phải là phần thưởng thuyền trưởng ban cho rồi. Alloran từng là một chiến binh vĩ đại, là một hoàng tử. Nhưng ông đã bị thất sủng. Tôi không biết vì lý do tại sao; vả lại cũng chả có ai đã động gì đến chuyện ấy. Mọi người chỉ biết rằng Alloran đã vi phạm một điều luật hay quy ước gì đấy.

Bị phái đi làm nhiệm vụ bên lề, với một hoàng tử Chinh chiến bị thất sủng thì chẳng phải là điều hay ho gì rồi.

Thật không tin nổi. Tàu *Sao Lưỡi Kiếm* này là nhà tôi. Tôi không muốn rời xa nó dù chỉ một chốc lát. Vậy mà chúng tôi phải đi, không biết bao lâu mới được quay lại. Và khi ấy, ngộ nhờ nhờ phép màu nào đó mà chiến tranh đã **kết thúc** rồi thì sao?

<Tôi Sân bay Ghép nối Số 7 làm chi vậy không biết?> Tôi lầu bầu khi đến trước cửa.

Đôi mắt cuồng của Arbron đảo lảo liên, tỏ điệu bộ “Ai mà biết?”.

Bọn tôi mở cánh cửa Sân bay Ghép nối Số 7. Nơi đó Loren và Chapman đang đứng trên hai chân, với dáng vẻ thấp thòm. Sau lưng họ là Hoàng tử Alloran.

Tôi đã thấy Hoàng tử Chinh-chiến Alloran vài lần ở trên tàu Mái Vòm này. Lúc nào trông ông cũng trầm tư mặc tưởng, tuồng như đang phiêu bồng nơi cõi tưởng tượng nào đó vậy. Tuy không thuộc tạng cao to, nhưng toàn thân ông như được đúc từ **thép cứng**. Ngay cả bộ lông màu xanh da trời cũng ánh lên như kim loại. Chỗ da thịt ở trên chi chít những vết sẹo cháy sém, sần sùi và đen sì.

Hơi xa phía sau Hoàng tử Alloran là một chiếc phi thuyền mà tôi chưa từng thấy bao giờ, treo lơ lửng cách sàn nhà bóng choáng chỉ vài xăng-ti-mét. Chiếc này lớn gấp ba lần các chiến đấu cơ thông thường. Phần thân chính hình ô van dài đẹp như mơ, vươn ra phía trước. Ba động cơ ngoại cỡ xuôi về phía sau. **Ba động cơ** chứ không phải là hai! Và sừng sững trên đầu, thanh lưỡi lê của máy cắt chính - thứ vũ khí độc đáo nhất của người Andalite - cong vút lên, **sáng quắc**.

Chao ôi, quả là một kiệt tác. Tôi chưa bao giờ phải lòng một thứ máy móc nào, nhưng chiếc phi thuyền này đã **hớp hồn** tôi.

<Dường như cậu thích món đồ chơi nho nhỏ này của tôi hả, *lính nhỏ*?> Hoàng tử Alloran nhận xét.

<Tôi chưa từng thấy chiếc tàu nào đẹp đẽ như chiếc này.> tôi nói.
<Trông nó cứ như... như một tác phẩm nghệ thuật vậy.>

<Tự tay ta thiết kế đấy. Ta gọi nó là *Jahar*. Đó là tên vợ ta.> Hoàng tử Alloran hãnh diện đáp.

<Thưa hoàng tử Alloran, chúng ta được giao nhiệm vụ gì thế ạ?> Arbron nôn nóng hỏi.

Hoàng tử thở hắt ra, buông từng lời chắc nịch. <Chúng ta phải mang hai con người này trở về hành tinh của họ, phải xóa sạch ký ức gần đây của họ, rồi quay về tàu *Sao Lưỡi Kiếm* ngay lập tức.>

<Vận tải hàng,> tôi ừ ề nói. Chúng tôi đã bị giao một việc vặt.

“Xin lỗi? Xóa sạch kí ức của tôi ư?” Loren nói. “Không ai được xóa kí ức của tôi hết!”

<Điều đó rất cần thiết,> tôi cố nói thật nhẹ nhàng. <Vì nền văn minh của các bạn **chưa sẵn sàng để tiếp nhận** những gì bạn đã chứng kiến ở đây. Nếu trở về Trái Đất, bạn phải **quên** đi tất cả những chuyện vừa rồi.>

Hai con người nhìn nhau. Người tên Chapman khịt khịt mũi. Loren nhăn mặt lộ vẻ phiền lòng. Ít ra điều đó tôi cảm nhận được...

<Nào, đi thôi, các *lính nhỏ*,> Hoàng tử Alloran ra lệnh. <Dẫn hai sinh vật lạ này lên tàu. Thuyền trưởng muốn năm phút nữa chúng ta phải tới vùng không gian Zero. Kể từ đó, chúng ta sẽ hoàn toàn tách khỏi tàu Mái Vòm. Mọi vật dụng cá nhân của các anh đã được chuyển vào đây cả rồi.>

Tất cả mọi người chẳng ai vui vẻ gì khi bước lên cầu thang dốc để chui vào chiếc *Jahar*. Hai con người mặt lạnh băng, giận dữ, có lẽ cả sợ hãi nữa. Arbron và tôi đều nghiêm trang, rầu rĩ như bị lừa vào một chuyến đi **vớ vẩn**. Hoàng tử Alloran chắc cũng chẳng cảm thấy vinh quang gì. Đường đường là một hoàng tử chinh chiến vĩ đại lại phải thực thi một nhiệm vụ cón con, dưới trướng chỉ có hai tên *lính nhỏ* ló ngó.

Điều an ủi duy nhất là *Jahar*. Bên trong tàu thậm chí còn mê ly hơn bên ngoài nữa kia. Những phòng riêng nhỏ, nhưng sang trọng. Sàn màu xanh lá cây và xanh da trời, êm mượt như thảm cỏ chứ không cứng như thép. Vận dụng sự chi phối của trọng lực, Hoàng tử Alloran còn tạo ra một dòng thác nhỏ ở góc tàu. Nước rơi xuống một cái hồ rồi vọt ngược trở lên, xong lại ào xuống.

Hoàng tử cầm ngay bánh lái, khiến tôi và Arbron như thừa thãi, chẳng biết làm gì nữa cả. Ông cất cánh êm ru, rời khỏi sân bay ghép nối, và thoát cái đã ra ngoài không gian đen ngòm. Bọn tôi ngược lên những ô cửa sổ, ngậm ngùi nhìn tàu Mái Vòm lần cuối.

Tàu *Sao Lưỡi Kiếm* nổi bật trên nền sáng của những vòng tròn của hành tinh thứ sáu.

“Ồ, trời ơi,” Loren thở gấp. “Đó là sao Thổ.”

Các động cơ tàu *Sao Lưỡi Kiếm* lóe lên những dải màu xanh da trời. *Jahar* đang tăng tốc. Nhanh hơn, nhanh hơn nữa, cho đến khi

nó đột ngột mất hút vào vùng không gian Zero. Tàu Mái Vòm chỉ còn như một ánh chớp nhá lên rồi phụt tắt.

“**Nhanh hơn** tốc-độ-ánh-sáng chứ?” Chapman thán phục. “Về mặt vật lý học thì không thể được.”

<Đúng. Nhưng không gian Zero không bao hàm chuyện đi nhanh, mà là chuyện đi xuyên vùng phi không gian - cho nên nó được gọi là vùng không gian Zero. Sau đó ta sẽ trở về vũ trụ bình thường, nhưng đã tới một địa điểm khác,> Arbron giải thích.

“Này, nhưng sao người Andalite các anh lại giữ điều bí mật đó cho riêng mình nhỉ?” Chapman nói.

<Không hẳn,> Hoàng tử Alloran nói rầu rầu. <Nếu chúng tôi tiết lộ thì hậu quả sẽ thật khôn lường. Đế chế Yeerk sẽ thống trị muôn loài bậc cao. Các bạn thật sung sướng khi **sống an toàn** trên một hành tinh đơn giản, xa xôi. Dải thiên hà chẳng còn là nơi yên ổn nữa rồi.>

Hoàng tử Alloran nạp tên đích đến vào máy tính. Chúng tôi sẽ thực hiện một cú nhảy gọn gẽ từ vùng không gian Zero xuống Trái Đất. Nhưng di chuyển trong vùng Zero không phải lúc nào cũng chính xác. Nếu may mắn, chúng tôi sẽ xuống cách Trái Đất **một triệu dặm**. Một cuộc hành trình dài vài ngày là ít.

<Hãy thu xếp cho khách lạ đi, các *lính nhỏ*,> ông Alloran ra lệnh.

<Thưa hoàng tử, sau đó cho phép tôi được sử dụng máy tính chứ ạ?> Arbron hỏi. <Tôi có đĩa copy phần mềm tải từ tàu Skrit Na và tôi nghĩ nó có điều gì **rất lạ**.>

Trong một thoáng, Alloran không nói năng gì cả. Ông nhìn đăm đăm vào khoảng không, chẳng nhìn ai. Ít nhất là không nhìn ai trong phòng.

<Thưa ngài...,> Arbron lại hỏi. <Máy vi tính...?>

<Cái gì? À, ừ. Máy tính. Tại sao lại không? Cứ sử dụng tất cả những gì cậu muốn,> Hoàng tử nói. <Chúng ta đang trong một cuộc hành trình **chán phèo, dài lê thê**...>

CHƯƠNG 8

Quả thật là một cuộc hành trình chán phèo dài lê thê. Chúng tôi đã ra khỏi vùng không gian Zero, đã đi được nửa quãng đường giữa những quỹ đạo Trái Đất và một hành tinh mà Loren gọi là sao Hỏa.

Chúng tôi cần phải đi qua vùng không gian bình thường; phải giữ tốc độ chậm để không làm chệch hướng thời gian quá nhiều. Nếu luôn phóng với vận tốc Cực Đại thì chỉ cần vài giờ chúng tôi sẽ tới Trái Đất. Nhưng như vậy, ở đó **nhều năm** đã trôi qua rồi...

Tôi chẳng có việc gì làm cả. Rảnh rang hết sức luôn. Hoàng tử Alloran hết suy nghĩ miên man bên bánh lái lại trốn biệt vào phòng riêng. Arbron hình như đã khám phá ra cái gì đó nên cứ chúi mũi vào máy tính, như thể bị **đóng đinh vào bàn phím** ấy.

Cứ hễ tôi hỏi Arbron đang làm gì thì cậu ta lại nhăm nhắng. <Đang lần tìm manh mối của một **điều huyền bí**.>

Thôi thì, tôi dành thời gian bên hai con người vậy - phần lớn là với Loren. Chapman cũng đăm chiêu y hệt Hoàng tử Alloran. Hắn đứng bên cửa sổ cạnh Loren và nhìn ra hành tinh màu xanh da trời pha trắng.

Loren làm động tác mà cô gọi là “**ngồi**”. Mới đầu trông thấy thực tức cười, nhưng với sinh vật hai chân thì đó là chuyện bình thường.

“Những khoảng nâu và xanh lá cây là đất liền,” Loren giải thích. “Phần màu xanh da trời là biển. Nước. Anh có thấy mảng màu trắng ở dưới cùng không? Đó là băng. Nó được gọi là Nam Cực. Một nơi lạnh kinh khủng.”

<Đó là loại băng gì vậy? Carbon dioxide đông lạnh hả? Hay là mêtan?>

“Nước. Chỉ là nước đông lạnh thôi.”

<À. Ra thế. Hay quá há. Thế cô sống ở đâu?>

“Nè nhìn lục địa bên kia kìa. Phía nữa trên bên trái ấy. Anh thấy làn phân chia ngày và đêm chưa? Tôi sống trên đường thẳng ấy đấy.” Loren bật môi. Môi là một phần của miệng. “Mẹ tôi chắc **chết vì lo lắng** mất. Tôi đã đi biệt bốn ngày nay rồi.”

Chết ư? Con người **chết vì cảm xúc** à? <Ừ, nhưng cô cũng sắp trở về nhà rồi. Mẹ cô sẽ hết lo thôi. Có lẽ bà ấy không cần phải chết.>

Loren mỉm cười. “Đó chỉ là một cách nói thôi.”

Đột nhiên, tôi nhận thấy trong mắt Loren có những **giọt nước** sáng lấp lánh.

“Anh cũng có người mẹ ở nhà chứ? Bà ấy có lo lắng cho anh không?”.

Tôi cảm thấy chạnh lòng khi nghe nhắc đến cha mẹ mình.

<Tôi nghĩ bà ấy cũng lo lắng, nhưng cha tôi thì không. Ông ấy cũng từng theo nghiệp nhà binh, ngay từ hồi trẻ. Nhưng, khi ấy, chúng tôi sống thanh bình. Tôi đoán họ sợ tôi bị thương hay hy sinh.>

“Chúng tôi cũng có một cuộc chiến tranh,” Loren trầm ngâm. “Đó... là điều xảy ra với cha tôi. Ông ấy đi lính. Dù không bị giết hay bị thương, nhưng sao ông.... lạ lắm... Tôi không hiểu. Sau khi trở về, có lẽ vì **không thể hòa nhập** được thực tại... nên ông bỏ đi.”

Tôi thấy đôi mắt phụ của Hoàng tử Alloran hấp háy hướng về Loren. Chắc đó là lần đầu tiên ông lưu ý đến cô.

<Các bạn mà cũng có chiến tranh à?> tôi hỏi. <Nhưng các bạn không đi chu du trong không gian. Vậy các bạn đánh nhau với ai?>.

Chapman bỗng dừng trở tới, nói xen vào. “Chúng tôi đánh đấm lẫn nhau.” Hắn nói và híp một con mắt lại. “Vậy là cha mày ‘tưởng’ rồi hả, Loren? Lại một kẻ bại hoại nữa hả? Nhưng tao nghĩ cũng khối người chẳng thấy xi nhê gì.”

Mắt Loren mở trao tráo, rồi quay qua Chapman.

Nhưng người lên tiếng trước lại là Hoàng tử Alloran. <Con người kia, cậu đã từng ra trận lần nào chưa?> Ông hỏi Chapman.

“Tôi á? Không. Chiến tranh chấm dứt lâu rồi mà.”

<Thế thì im đi, đồ ngu. Những người từng xông pha khói lửa mới có quyền nói. Còn những tên chưa hề ném mùi chiến trường thì biết gì mà nói.> Xong, ông nhìn thẳng vào Loren. <Có những người ra trận về rồi mà vẫn chưa về.>

Hoàng tử Alloran quay cuống mặt trở lại bánh lái, không nói thêm gì nữa. Chapman co rúm lại, nhưng vẫn có vẻ bị kích động.

Thật tình, tôi cũng cảm thấy nao nao. Hoàng tử Alloran ngụ ý điều gì vậy? Tôi chưa bao giờ nghe nói chiến binh Andalite về nhà lại

không thể hòa nhập với đời như lời Loren; hoặc “bại hoại” như lời Chapman. Vì sao ông Alloran lại có vẻ cảm thông đến thế nhỉ?

“Nhân đây...,” Loren gợi ý, “Hãy cho tôi biết đi. Khi bị **xóa sạch kí ức**, tôi sẽ không nhớ gì hết về những điều này, kể cả về anh nữa phải không?”

Tôi im re. Biết nói gì đây?

“Thôi. Tôi không quấy quả anh nữa,” Loren nói. “Anh đang mang chúng tôi về nhà. Anh đã cứu chúng tôi khỏi bọn Skritchly Noses. ”.

<Skrit Na,> Tôi chữa lại.

<Tôi biết. Đùa thôi mà. Nhưng có lẽ chẳng đáng buồn cười nhỉ.” Loren nói.

<À, ra là một câu khôi hài. Arbron thỉnh thoảng cũng bông lơn.>

“Nhưng còn anh thì không?” Loren hỏi.

<Tôi nghĩ mình chẳng có óc tiêu lâm.>

Loren hất đầu, mái tóc vàng óng ánh lên thật đẹp. “Không sao. Tôi thích những cậu trai nghiêm nghị. Tôi nghĩ đằng nào kí ức của tôi cũng bị tẩy sạch, nên chắc là không hại gì nếu tôi hỏi thế này: Tại sao anh **không có miệng?**”

Chapman như bừng tỉnh khỏi cõi mơ. Hắn nhập cuộc trò chuyện. “Loren, hỏi vậy làm sao anh ta trả lời được? Anh ta không có miệng nhưng chúng ta lại có. Vậy tại sao chúng ta lại có miệng? Hỏi ngớ ngẩn. Tôi có câu hỏi này hay hơn.” Hắn nhìn tôi thao láo, mới đầu vào cặp mắt cuống sau đó vào cặp mắt chính của tôi - làm như hắn không thể quyết định xem nên nhìn vào đâu ấy.

“Này, Elfangor, hình như các anh đã quên bém một điều quan trọng. Anh có biết, với những kĩ thuật này ở Trái Đất chúng tôi có thể kiếm bao nhiêu tiền không? Tôi thấy anh có thể đòi hỏi bất cứ cái gì đấy!”

Giờ đến lượt tôi cười bò. <Chúng tôi biết làm gì với tiền Trái Đất chứ?>

Chapman nhún vai. <Thôi, quên tiền đi. Thế còn quyền lực thì sao? Chỉ cần búng ngón tay thôi tất cả tổng thống và thủ tướng trên Trái Đất sẽ phải xếp hàng mong ngóng chúng ta. Chúng ta có thể đặt ra các luật lệ...”

<Chúng tôi là người Andalite, chứ không phải là người Yeerk.> Tôi nói gay gắt. <Chúng tôi không thích áp đặt luật lệ lên bất cứ loài nào...>

<Phải đúng nó rồi. Đúng nó rồi. Elfangor> Arbron chột reo lên. ĐÓ là những lời đầu tiên của cậu ta sau hai ngày câm khẩu, chết dí trên bàn phím máy vi tính...

Tôi lại gần Arbron. Thoát khỏi Chapman mới nhẹ nhõm làm sao. Hắn làm tôi chán ngấy. Hắn khác hẳn con người tên Loren...

<Cái gì vậy?> Tôi hỏi khi đứng bên Arbron. Mắt tôi nhắm sượng qua đầu cậu ta, cắm mắt vào màn hình. Một trường năng lượng sáng lòa, với những tia cực mạnh tỏa trong không gian ba chiều. Nhưng những tia chói lại mở rộng ra tận vùng không gian Zero...

Thật không thể thế được. Một hình ảnh giả, một ảo giác chăng?.

Arbron nói mà chỉ quay cuống mắt về phía tôi. <Mình tải cái này xuống từ máy tính của tàu Skrit Na đây. Nó đã được mã hóa nhưng mình đã bẻ được khóa. Mình xem nhật kí bay của con tàu. Chỉ rất những thứ tầm phào. Nhưng hôm qua, mình thấy cái này. Mình đã cố tìm hiểu, bởi vì bỏ coi này, không hẳn bộ đọc cảm biến luôn đúng. Nhưng giờ mình nghĩ mình đã nắm bắt được, đã biết nó là cái gì rồi.> Rồi Arbron quay qua nhìn thẳng vào mặt tôi. <Elfangor, mình chắc chắn hình này là thực.>

Chúng tôi giương mắt nhìn nhau hết mấy giây. <Không thể thế được,> tôi thẳng thối. <Trừ phi....> Một luồng điện tê buốt chạy dọc sống lưng tôi. <Alloran! Hoàng tử Alloran! Thưa, ngài nên xem cái này.>

Hoàng tử Alloran rời bánh lái, sải bước kiệu đến chỗ chúng tôi. <Gì thế, các *lính nhỏ*?> Ông nói về mặt mỗi. Nhưng chột cuống mắt ông dán vào màn hình, bắt đầu dấn mình vào những dữ kiện được hiển thị. <Máy tính, hãy kiểm tra chéo các file lưu hình!> Hoàng tử Alloran ra lệnh rồi nói với tôi và Arbron. <Chắc hẳn máy có lưu nhiều hơn!>.

Hồi sau điều đó nghiêm nhiên xuất hiện trên màn hình...

Một hình cầu hoàn hảo màu trắng, thoát có vẻ vô hại, thậm chí tẻ ngắt. Tuy nhiên đó là thứ nguy hiểm nhất, một loại vũ khí khủng khiếp mà không loài nào có thể sáng tạo ra được cũng như không bao giờ có thể phá hủy được...

Nhìn thấy nó, chúng tôi ngẩn người ra, thất kinh. Máy tính tái hiện lại nhật kí của tàu Skrit Na...

Vũ khí khủng khiếp đó được giấu ở một hành tinh có tên là Trái Đất. Bị vùi sâu dưới lòng đất, tại một nơi hoang vắng toàn cát. Đè

lên trên nó là một kim tự tháp khổng lồ...

Nó đã bị chôn giấu năm vạn năm rồi, ở một hành tinh tầm thường, cách xa dải thiên hà. Nhưng bây giờ nó lại tái xuất hiện...

“Này, có chuyện gì xảy ra với các anh vậy?” Loren e ngại hỏi. “ Bộ các anh vừa mới gặp ma hả?”.

<*Vòng xoáy thời gian!*> Arbron thì thảo. <Tôi tưởng nó chỉ là một truyền thuyết thôi chứ.>

<Con tàu Skrit Na thứ hai!> tôi hét lớn, đột nhiên hiểu ra sự thật. <Người Skrit Na đã đào nó lên và chất lên con tàu thứ hai - chiếc tàu đã tẩu thoát vào vùng không gian Zero!>

Tối liếc qua Hoàng tử Alloran. Thật kì lạ, ánh mắt ông ánh lên những tia vui mừng nghệt ngẫ. <*Vòng xoáy thời gian!* Đã bị cất giấu vạn năm. Do người Skrit Na đào lên. Vũ khí giết người bậc nhất trong lịch sử thiên hà... và không ai khác ngoài chúng ta phải đi đoạt nó về.>

Hoàng tử Alloran trẻ lại cả mười tuổi. <Elfangor! Arbron! Hãy xem lại nhật kí tàu Skrit Na. Chúng ta cần biết con tàu thứ hai đã chạy đi đâu! Ngay bây giờ!>

Nói rồi Hoàng tử Alloran hướng qua Loren và Chapman. <Xin lỗi, những người lạ. Nhưng chúng tôi không thể đưa các bạn thẳng về nhà được. Chúng tôi không được để mất thời gian. Thiên hà đang lâm nguy!>

Arbron nhìn tôi và truyền một ý nghĩ riêng tư. <Mình nghĩ cả hai đứa mình vẫn còn cơ may trở thành anh hùng đấy.>

CHƯƠNG 9

Arbron và tôi rẽ phần mềm tải từ tàu Skrit Na thành từng mảnh. Trước khi dịch tới phần không gian Zero, trong tâm trí chúng tôi đã biểu hiện một đích đến: Một trong những hang cùng ngõ hẻm của vũ trụ - nơi mà bất cứ người Andalite nhạy cảm nào cũng đều né tránh...

Đó là xứ Taxxon...

Hoàng tử Alloran nhóm họp khẩn cấp với Arbron và tôi...

<Điểm đến của chúng ta là xứ Taxxon,> Hoàng tử Alloran nói, <Nếu người Skrit Na không mang *Vòng xoáy thời gian* tới đó thì có lẽ họ không biết trong tay mình có thứ gì. Xét theo cách suy nghĩ của người Skrit Na: Họ thấy một loại năng lượng lạ thì cứ lấy cắp đã, rồi sau hẵng tính.>

<Tôi đồng ý, thưa ngài,> Arbron nói. <Nếu biết mình có *Vòng xoáy thời gian* thì có khả năng họ sẽ làm một trong hai điều kiện: tiến thẳng tới thế giới của bọn Yeerk để bán, hoặc mang về quê nhà sử dụng...>

“Hey!” Chapman chen ngang. “Các anh bày đặt truyền tin bằng ý nghĩ và gạt tụi này ra rìa hả? Tôi đâu phải là thằng ngu.”

<Chuyện này không liên quan đến hai người,> tôi nói cộc lốc...

Chapman đứng lên và tóm lấy vai tôi. Tôi cong đuôi lên thủ thế. Không một người Andalite nào lại đi nắm vai một người khác cả....

Chapman cười thô thiển. “Đừng hòng dọa tôi. Tôi biết các anh có thể giết chết cả hai chúng tôi. Nhưng bản tính các anh không phải vậy. Kéo lê chúng tôi khắp dải thiên hà mới là kiểu cách của các anh.”

<Chúng tôi đang gặp trường hợp khẩn cấp,> tôi nói. <Xin lỗi vì không thể đưa các bạn thẳng về Trái Đất được. Tuy nhiên...>

“Không ‘tuy nhiên’ gì cả,” Chapman ngắt lời. “Chuyến đi nhỏ này sẽ rất nguy hiểm. Đúng không? Các anh đang lo sốt vó. Đã bảo tôi không phải thằng ngu mà. Rõ ràng là ba người các anh đang rất căng thẳng...”

Loren đứng lên nhìn thẳng vào tôi, “Phải vậy không, Elfangor? Có đúng các anh sẽ mang chúng tôi vào vòng nguy hiểm?”

Tôi quay mặt về phía Hoàng tử Alloran. Ông gật đầu nhẹ nhàng cho phép tôi nói...

<Phải, Loren,> tôi thừa nhận. <Chúng ta sẽ gặp nguy hiểm khủng khiếp. Nếu chúng tôi bị bắt thì cả hai sẽ bị giết hoặc bị bắt làm nô lệ.>

Mắt Chapman nảy lửa. “Các anh lôi chúng tôi vào vòng chiến mà không cho chúng tôi biết điều gì đang xảy ra hả? Sự công bằng của người Andalite là thế ư?”

Tôi định bảo sinh vật nọ im mồm đi thì Hoàng tử Alloran đã lên tiếng...

<Hai người lạ các bạn có quyền biết mình bị lôi đi đâu. Chúng ta sẽ đến hành tinh của những sinh vật là đồng minh của bọn Yeerk. Bọn Yeerk là loài sống kí sinh, tiềm quyền kiểm soát cơ thể và trí óc của những loài khác. Người Taxxon bị làm nô lệ theo cách này. Nhưng mà do tự nguyện...>

Tôi tiếp. <Skrit Na đã khám phá ra *Vòng Xoáy Thời gian* bị thất lạc từ lâu. Đây là công cụ cho phép ta lùi lại hoặc vượt lên trước thời gian. Đó là một thứ vũ khí cực kì nguy hiểm.>

“Tại sao nó lại là một thứ vũ khí cực kì nguy hiểm?” Loren hỏi...

Nhưng Chapman đã hiểu ra. “Ồ. Nếu có nó ta có thể quay ngược thời gian và thay đổi lịch sử xóa tên mi khỏi hiện tại. Ta có thể giết chết cha mẹ mi trước khi họ sinh ra mi. Mi sẽ không bao giờ tồn tại.” Hắn cười toe toét. “Ngon lành hơn, ta có thể lui thời gian lại, trở về thời tiền sử và tìm những người tổ tiên xa xưa nhất của loài người rồi giết họ luôn. Thế là chẳng có loài người trên cõi đời.” Chapman cười man dại. “Tôi biết vì sao các anh lo sút móng vuốt lên rồi. Nếu bọn Yeerk có cái này thì, báai bai người Andalite.”

Tôi ghét sinh vật này quá đi. Cho dù hắn chỉ là một loài bậc thấp tôi vẫn ghét hắn. Tôi dí mặt mình vào mặt hắn, vươn đuôi lên ở vị trí dọa nạt. <Anh nên biết điều, con người à. Nếu báai bai người Andalite, thì chẳng sớm muộn gì cũng sẽ báai bai loài người luôn. Anh biết ai có thể ngăn chặn bọn Yeerk, không cho chúng làm bá chủ mọi chủng loài nhạy cảm trong dải thiên hà này không? Chúng tôi chứ ai.>

“Có lẽ số tôi đen đủi nên mới phải đi cùng những người kì cục như các anh.” Chapman hỉ mũi. “Sao tôi lại bị bọn Yeerk bắt nhỉ? Nghe chừng họ là kẻ chiến thắng thì phải.”

Thật kinh ngạc quá chừng. Hoàng tử Alloran phá lên cười. <Con người à, tốt hơn anh nên hy vọng điều ngược lại, rằng mình không sa vào tay bọn đó. Tôi từng chứng kiến điều bọn Yeerk đã làm với những hành tinh bị chiếm đóng. Tôi đã có mặt khi bọn Yeerk cướp thế giới của người Hork-Bajir. Hãy cầu nguyện tất cả các thần linh của anh đi, con người, cầu cho bọn Yeerk đừng bao giờ tràn lên thế giới của các anh.>

Tối liếc nhìn Arbron. Cậu ta cũng ngạc nhiên không kém gì tôi. Hoàng tử Alloran đã có mặt khi thế giới Hork-Bajir diệt vong sao?.

Sự diệt vong của người Hork-Bajir là một thảm họa nghiệt ngã nhất trong cuộc chiến giữa chúng tôi với người Yeerk. Bây giờ người Hork-Bajir là những chiến binh nô lệ của Đế chế Yeerk, bởi vì chúng tôi đã không cứu được họ...

<Một phút nữa sẽ chuyển sang vùng không gian bình thường,> máy tính thông báo không chút xúc cảm...

<Được,> Hoàng tử Alloran nói, rồi truyền lệnh cho tất cả chúng tôi. <Chúng ta sắp ra khỏi vùng không gian Zero, tiến gần đến xứ Taxxon rồi. Khu vực đó sẽ dày đặc tàu của bọn Yeerk. Chiếc *Jahar* có vỏ bọc rất hoàn hảo nhưng chúng ta vẫn có thể bị phát hiện. Kể từ bây giờ, chúng ta trong tình trạng báo động cao nhất.>

<Kế hoạch gì?> Arbrin hỏi hộp hỏi. <Chúng ta sẽ làm gì?>

Hoàng tử Alloran cười. <Kế hoạch ư? Chúng ta sẽ dò tìm tàu Skrit Na. Nếu nó đã hạ cánh thì chúng ta cũng đáp xuống và đoạt lại *Vòng xoáy thời gian*. Tất nhiên, cứ để diện mạo Andalite thì lộ liễu quá. Cho nên....>

<Đáp xuống xứ Taxxon ư?> Tôi thất kinh hỏi. <Ý ngài là thưa... ngài dự tính chúng ta sẽ phải biến hình thành người Taxxon?>

Hoàng tử Alloran nghiêm khắc nhìn tôi và Arbron. <Hai *lính nhỏ*, các anh phải lớn nhanh nhanh lên. Tôi cần có những chiến binh thực sự ở bên mình. Các anh đã sẵn sàng trở thành chiến binh chưa vậy?>

Là một *lính nhỏ*, tôi vẫn nằm mơ mộng phút giây này, mơ đến lúc mình được kêu gọi đem lòng dũng cảm ra cứu giúp nhân dân. Trong trí tưởng tượng, tôi luôn hình dung ra thời điểm này với niềm tự hào, không chút sợ hãi...

Vậy mà bây giờ, khi giấc mơ trở thành hiện thực, tôi lại cảm thấy bất ngờ và sợ chết khiếp...

Xứ Taxxon! Vùng đất của ác mộng...

<Chúng tôi đã sẵn sàng, thừa hoàng tử Alloran> tôi gân cổ nói, ráng hết sức tỏ ra can đảm. <Chúng tôi đã sẵn sàng trở thành những chiến binh của ngài. Chúng tôi quyết không chùn bước>.

Tôi nhìn Arbron. Gương mặt cậu ta dù cũng đang xanh mét, nhưng rõ ràng là đang cố giấu một nụ cười...

Arbron biết tổng tôi nói dối...

CHƯƠNG 10

Đột nhập vào xứ Taxxon!

Được nguy trang cẩn thận, tàu *Jahar* trở nên vô hình và có thể đánh lừa được bất cứ bộ cảm biến nào. Tuy nhiên, bộ cảm biến tầm gần trên một tàu Yeerk nào đó có thể quét trúng nó. Không thể để *Jahar* đáp xuống hành tinh này...

Chúng tôi cần một nạn nhân.

Kia rồi, “nó” đang lừ đừ di chuyển ở đằng xa, bên kia mặt trăng thứ ba của thế giới Taxxon. Một con tàu vận tải đang tiến vào hệ thống. Như vậy có nghĩa là nó đang chuẩn bị đáp xuống bề mặt của xứ Taxxon. Hoàn toàn khớp với điều chúng tôi cần...

Cái khó là phải khống chế con tàu - phải bắt nó ngừng lại mà không gây hư hại gì hết...

<Cần phải nhắm cực kỳ chính xác> ông Alloran nói. <Ai trong hai anh bắn giỏi hơn?>

Tôi muốn nhận là mình, nhưng thừa biết Arbron trội hơn. Chúng tôi không được phép sai trật lúc này, vì vậy tôi đáp <Arbron là người đã bắn hạ tàu Skrit Na.>

Hoàng tử Alloran gật đầu. <*Lính nhỏ* Arbron, chúng ta cần nhắm bắn một động cơ và phải giữ cho động cơ kia vẫn hoạt động. Tuyệt đối không để xảy ra bất cứ vụ nổ xui xẻo nào đó nha.>

Arbron đặt tay lên bảng điều khiển máy cắt. Tàu chở hàng của bọn Yeerk đang ở cách chúng tôi hai ngàn dặm. Động cơ mục tiêu dài khoảng mười hai mét...

Arbron nạp dữ liệu vào hệ thống ngắm bắn và cẩn thận điều chỉnh máy tính trong khi chúng tôi - Alloran, tôi và hai con người - đứng ngó.

Âm thanh xèo xèo vang lên khi máy cắt phát hỏa. Một tia sáng màu xanh lá cây nhạt xé toang màn đêm đen. Trên màn hình, ở chế độ phóng lớn năm trăm, chúng tôi thấy vỏ bao động cơ gần thân tàu Yeerk nhóa lên ánh đỏ và xanh lá cây.

<Bắn tuyệt lắm!> Hoàng tử Alloran trầm trồ. <Chúng sẽ phải mất nửa tiếng để xem xét chuyện gì xảy ra và định dạng lại kiểu bay với một động cơ. *Lính nhỏ* Elfangor, lẹ lên!>.

Tôi nhấn nút tăng tốc, *Jahar* phóng vượt lên trước rồi hạ xuống gần con tàu vận chuyển bị thương. Chúng tôi áp sát dọc theo mạn tàu, trước khi bị nó nhận ra.

<Phong tỏa thông tin liên lạc của chúng> Alloran ra lệnh. Mấy ngón tay tôi run rẩy bấm lên bề mặt phẳng lì của bàn phím tác chiến.

Đây là lần thứ hai tôi đột nhập tàu lạ. Đáng lý ra điều đó phải khiến tôi cảm thấy mình là một tay lão luyện, nhưng đây đâu phải là một con tàu Skrit Na dớ dẩn - nó là tàu của bọn Yeerk. Chúng tôi chẳng thể đoán trước mình sẽ chạm trán với ai. Với tội Mượn xác Hork-Bajir? hay với bọn Mượn xác Taxxon? hoặc cũng có thể là một loài hung tợn nào đó đã bị bọn Yeerk tẩy não?.

<Một lời khuyên> Hoàng tử Alloran dặn. <Đừng quên rằng trong não của bọn Taxxon còn có những tên Yeerk đang ẩn náu. Nên nhớ, các anh sẽ đối mặt với tội Yeerk chứ không phải với bọn Taxxon đâu.>

Hoàng tử Alloran, Arbron, và tôi tiếp cận cửa sổ, chờ nó mở bung ra. Trong tay chúng tôi lăm lăm khẩu máy cắt đang ở cấp độ ba. Mỗi máy cắt có sáu cấp độ năng lượng. Cấp độ một có thể làm choáng một sinh vật nhỏ trong vòng vài phút. Cấp độ sáu có thể khoét một lỗ to tướng, sâu ba mét vào một khối hợp kim đặc. Cấp độ ba không giết chết hầu hết các sinh vật, nhưng có thể quật chúng xỉu trong nhiều giờ liền...

Trong lúc rình kẻ thù, tôi chắt vớt nhớ lại những gì thầy Sofor đã dày công truyền đạt cho mình về thuật chiến đấu. Nhưng tôi thì là mình không còn nhớ lấy một từ. Có thể Hoàng tử Alloran bình tĩnh, nhưng tôi thì không chắc.

<Hãy nhớ, đừng giết hết bọn chúng> Alloran nói. <Chúng ta cần phải thu nạp chúng nữa đó.>

“Chúc may mắn.” Loren nói.

Cửa sổ bỗng bật ra.

Bùùùmmmm!.

Không đợi khói tan, chúng tôi nhào lên tàu Yeerk. Bọn Taxxon!.

Nếu bạn chưa bao giờ đụng độ với một tên Taxxon thì để tôi tả cho bạn biết. Nhìn gần nó là một quái vật kinh tởm, một cục hình ống dày cui trông như chiếc bút tất dài ba mét. Một hàng chân hình nón có kim sắc nhọn chĩa ra tua tủa. Một phần ba thân trên nhô

thẳng đơ, với những hàng chân nhỏ hơn tạo thành những bàn tay hai hoặc ba ngón bé tí...

Lại thêm một hàng mắt đỏ gày, mỗi con như một hố chất lỏng đông. Bên trên đỉnh là vòm miệng, một lỗ tròn viền quanh bằng những cái răng đỏ lỏm chồm...

Có nửa tá sinh vật ghê hồn như thế đang bao vây chúng tôi. Trong khoảnh khắc, ai nấy như tê liệt. Chắc là bọn Yeerk quá bất ngờ, không nghĩ người Andalite lại xông vào tàu mình, ngay trên đường quỹ đạo của thế giới Taxxon...

Sau đó tất cả cùng bùng tỉnh!

Bên trái, một tên Taxxon đang cầm khẩu tia Nghiệt nhắm thẳng vào tôi.

<Aaaahhh!> tôi rú lên và bóp cò khẩu máy cắt.

Ssssaaaapppp!!

Tên Taxxon sụm xuống.

Sssaaapppp!! Ssaaaapppp!!

Hai khẩu máy cắt khác đồng loạt rung lên.

Pằng chú! Pằng chú! Pằng chú!

Đến lượt những khẩu tia Nghiệt lên tiếng.

Không khí đột nhiên nóng rực như trong lò nung. Những làn tê sốc phát ra từ vũ khí bao trùm toàn bộ lòng tàu. Những màn hình vụt tắt. Những bàn điều khiển plastic vỡ vụn. Những ánh chớp nhá liên hồi, những tia sáng từ các ống dẫn điện phía trên đầu nổ lóp bốp.

<Ngừng bắn> Hoàng tử Alloran ra lệnh. <Chúng ta phá hủy con tàu mất thôi!>.

Đằng sau tôi, một tên Taxxon đang lăm lăm khẩu tia Nghiệt.

Không dừng lại ngay suy nghĩ, cứ thế tôi vọt thẳng đuôi lên. Lưỡi dao ở chót đuôi khua vạt không khí, lia ngọt xót qua cánh tay tên Taxxon. Một khúc thịt lăn phăm phạp xuống bong tàu, vẫn còn nắm lấy tia Nghiệt.

“Wwwhhhoooooaa” tên Taxxon ré lên.

Giờ chỉ còn hai tên Taxxon vẫn đứng. Biết mình sẽ bị xơi tái, chúng bèn quay lưng co những ống chân hình nón bỏ chạy. Khi đó, dẫu có tên Yeerk quỷ quyết ở trong đầu nhưng bản năng man rợ của người Taxxon vẫn không mất đi mất. Vừa chạy chúng vừa cúi xuống rút những mảng thịt ra khỏi đầu các bạn đồng hành đã chết của mình. Taxxon là thứ ăn thịt đồng loại. Chẳng phải là loài tử tế gì.

Theo tất cả những gì tôi biết về chúng thì, ngay cả tên Yeerk trong đầu tên Taxxon cũng không thể chế ngự được thói phàm ăn quá đáng đó.

<Xong rồi!> Arbron khoái chí la. <Chúng ta đã chiếm được được tàu rồi!>.

<Im đi, tên nhóc ngu ngốc.> Hoàng tử Alloran nạt.

Ông đã đoán trước vì sao tội Mượn xác Taxxon tháo chạy. Chúng không muốn chường mặt ra khi có nguy hiểm cận kề.

Và qua màn khói bốc lên từ những bàn điều khiển cháy xém, điều nguy hiểm đó đã hiện ra.

Cao hơn hai mét. Cổ tay, cùi chỏ, đầu gối, và đuôi lĩa chĩa đầy những lưỡi dao bén sắc. Hai, ba cái sừng thô kệch nhồi lên trước bên trên cái đầu quái chiêu như đầu rắn.

Tội Hork-Bajir!.

<Ồ là la> Hoàng tử Alloran nói. <Đã lâu rồi ta chưa nghênh chiến với tên Hork-Bajir nào. Để hai đứa to bự ở giữa cho ta>.

Vậy là phần tôi và Arbron mỗi đứa một tên Hork-Bajir.

Hai tên Hork-Bajir trưởng thành, trong đầu thẳng nào cũng chứa một tên Yeerk xảo trá.

<Lẽ ra tội mình phải chú tâm hơn đến những lời thầy Sofor dạy> Arbron buông một câu đùa nghiêm chỉnh.

Rõ ràng tên Hork-Bajir lâm trận ngon lành hơn tôi rồi. Lời thầy Sofor văng vẳng bên tai tôi. *Đừng nghĩ ngợi gì hết, Elfangor. Bây giờ là lúc hòa lẫn bài học với bản năng.*

Tôi để cho ý thức mình tuột đi. Cứ mặc kệ cho vô thức tự do thế chỗ. Dường như có một luồng năng lượng tê tê đang xâm chiếm tôi. Tựa hồ như tôi đung vào dòng điện. Như thể bị nó giật tung cả móng guốc và đuôi của tôi ra.

Tên Hork-Bajir lừ lừ tiến tới. Và tôi tung đòn.

Nhác thấy Hoàng tử Alloran bị một trong hai tên Hork-Bajir bắt ngờ bọc sườn, tôi lại vung đuôi lên.

Lúc Hoàng tử Alloran bị đối thủ đập té sấp, tôi vung đuôi lên lần nữa và lại lần nữa, cho đến khi máu tên Hork-Bajir chảy lênh láng ra sàn.

Có vẻ như cả tiếng đồng hồ trôi qua ý thức của tôi mới quay trở về. Arbron ngó tôi trừng trừng như thể tôi là một con ma. Hoàng tử Alloran gật đầu lia lịa, tựa như vừa vỡ lẽ ra điều gì đó về tôi.

Tên Hork-Bajir bị thương chí mạng, nằm sóng soài trong vũng máu đông của tụi Taxxon.

<Ồ không.> tôi lí nhí.

Tôi thất hồn quay gót và chạy trốn chết tới cửa sổ thông qua tàu *Jahar*.

Tôi chạy và trượt té quỵ xuống như chẳng còn nơi nào để chạy nữa.

Chính lúc đó, con người tên Loren ào tới và vòng cánh tay lạ lẫm quanh ngực tôi - một bàn tay cô ả ấn mặt tôi vào suối tóc vàng của mình.

CHƯƠNG 11

Tôi giãy giụa, cố vùng ra khỏi Loren - chợt thấy hốt hoảng và mắc cỡ vì hành vi của mình. Tôi sao vậy nè? Sao lại xử sự như một tên nhóc chứ không phải như một *lính nhỏ* vậy chứ...

Rồi tôi trông thấy Arbron.

Cậu ta bị chém một đường trên cánh tay trái. Máu tuôn xối xả. Đôi mắt chính mở lớn, khiếp đảm.

Hoàng tử Alloran đang bận dọn dẹp xác tên Hork-Bajir. Bọn Taxxon bị thương bị hốt vào một căn buồng nhỏ. Ông lấy máy cắt hàn kín cửa phòng lại.

"Anh không sao chứ?" Loren hỏi tôi.

<Dĩ nhiên rồi> tôi cảm lẫn. Một cảm kinh khủng đang gặm nhấm dòng suy nghĩ của tôi. Tôi cảm thấy điếng hồn, cảm thấy mình không còn là mình nữa - mà như một người hoàn toàn khác, đang đứng dịch qua một bên nhìn chính mình.

Loren để tôi một mình và quay qua Arbron. Cô xé một mảnh vải từ cánh tay áo sơ-mi của mình và quấn quanh cánh tay rỉ máu của Arbron.

Hoàng tử Alloran tới và liếc nhìn cánh tay máu me của Arbron. <Cậu sẽ khỏi thôi, *lính nhỏ*> ông nói. <Hãy trở lại trạm vũ khí. Chúng ta chỉ mới bắt đầu thôi. Chúng ta còn phải lái con chim sắt này xuống hành tinh Taxxon nữa. *Lính nhỏ* Elfangor, cầm lái. So với các chiến đấu cơ của chúng ta thì bằng điều khiển ở đây sơ sài hơn nhiều, nhưng...>.

Cả tôi và Arbron đều không cựạ quạ. Hoàng tử Alloran nhìn tôi trân trân, bực tức vì tôi làm ngơ mệnh lệnh của ông. Nhưng rồi ông dịu lại ngay.

<À, đây là lần đầu tiên các cậu lâm trận. Chẳng dễ gì. Nhưng tôi cần cả hai cậu. Nào.>

Tôi gật đầu. <Vâng, thưa Hoàng tử Alloran. Tôi sẽ cầm lái>.

<Còn cô, người lạ kia> ông nói với Loren. <Hãy trở lại *Jahar*. Chúng tôi phải ra đi ít lâu. Đừng sờ mó vào bất cứ cái gì, nghe không?>

Loren quay đầu và nhìn qua vai mình. Loài Người cần phải làm thế để có thể nhìn đằng sau. Rõ ràng cô đang ngần ngừ. Cô bập môi dưới bằng hàm răng ngắn của mình.

<Gì vậy?> tôi hỏi.

Loren lưỡng lự một chút rồi nói. “Nghe này, hãy cho tôi biết sự thật. Hãy thề rằng các anh sẽ đem tôi và Chapman trở về Trái Đất”.

<Dĩ nhiên chúng tôi sẽ làm. Ngay khi có thể.> tôi nói.

Loren thở dài, một âm thanh được tạo nên bằng cách thổi không khí ra khỏi miệng. “Này, Chapman ấy mà, cậu ta nói chung cũng không tệ lắm đâu, nhưng...”.

<Cô không tin hấn ta à?>.

“Nếu các anh để chúng tôi ở lại tàu *Jahar*, chắc chắn cậu ta sẽ cố thử làm cái gì đó. Tôi biết rõ cậu ta mà. Tôi biết các anh nghĩ chúng tôi hoang sợ, kém cỏi nên không thể lái được con tàu của các anh hay làm được chuyện gì đó đại loại vậy. Nhưng đừng quá chủ quan quá thế. Chapman không phải tay vừa đâu”.

<Vâng, tôi xin ghi nhận lời cô.> tôi nói. <Nhưng chúng tôi có thể ra lệnh cho máy tính trên tàu không cho phép hấn làm bất cứ cái gì. Hấn không thể lái hay sử dụng thiết bị thông tin liên lạc. Sẽ ổn thôi mà.> Mắt phụ của tôi thấy Hoàng tử Alloran đang loay hoay với Arbron. <Này cầm lấy cái này. Giấu nó dưới áo của cô ấy. Hãy sử dụng nó nếu Chapman gây phiền toái cho cô. Nó đã được cài đặt cấp độ hai. Chỉ cần chĩa súng và ấn cò là xong>.

Loren cầm khẩu máy cắt tôi trao và nhét dưới áo. “Nghe này... chúc anh đáp xuống may mắn. Cho dù anh làm bất cứ điều gì ở hành tinh đó”.

Xong, Loren dúi đầu mình vào đầu tôi và áp môi vào một bên mặt tôi. Thật là một hành động kỳ khôi. Không phải là thứ người Andalite hay làm. Nhưng tôi chẳng lấy thế làm phiền.

<*Lính nhỏ* Elfangor? Khi nào thì anh có thời gian lại chỗ chúng tôi đây...> Hoàng tử Alloran chưa chát nói.

<Sẵn sàng thừa ngài! Chuẩn bị cất liên lạc với tàu *Jahar*>.

Cửa sổ đóng sập lại, đóng luôn Loren và con người kia khỏi tầm nhìn của tôi.

Cô ấy sẽ ổn thôi, tôi nhủ thầm. Tàu *Jahar* được nguy trang tối hảo. Khi tắt động cơ, không đời nào bọn Yeerk dò tìm ra được. Và

lại Loren còn có trong tay khẩu máy cắt, phòng trường hợp người kia giở trò.

Tôi tập trung tìm hiểu bảng điều khiển của con tàu vận chuyển. Chúng được thiết kế cho hợp với bàn tay tụi Taxxon, nhưng những nền tảng cơ bản thì vẫn vậy. Tôi tính toán cách thức cập bến cảng không gian chính của thế giới Taxxon. Tôi khởi động máy, lấy tốc độ. Khi đi khỏi, tôi búi ngùi ngoái nhìn tàu *Jahar*.

<Những con người đó làm vướng chân vướng cẳng quá> Arbron cần nhần. <Bộ chúng ta chưa đủ rầy rà sao mà còn phải trông nom những sinh vật hạ đẳng đó nữa?>.

<Cô ấy đang ở xa nhà một triệu năm ánh sáng, Arbron à. Lại phải chạm mặt với những loài kỳ dị mà cô ấy chưa hề biết là có tồn tại. Rồi đột nhiên lại bị ném vào một trận chiến xuyên thiên hà. Mình nghĩ cô ấy cũng đủ cảm đó chứ>.

Arbron cuối đầu vào nghiên cứu trạm vi tính của con tàu lạ. Nhưng sau đó, cậu ra bảo tôi một cách thân mật quá mức. <Này, nhân tiện mình cảm ơn bồ đã cứu mình. Mình nghĩ bồ tiếp thu lời thầy Sofor nhiều hơn mình nghĩ đấy, đúng không?>.

<Có lẽ vậy.> tôi nói.

<Elfangor à, bồ sợ mình, nhưng có lẽ bồ còn sợ ông Alloran hơn cơ, thật ra bồ...>.

<Này, bồ ngậm mồm lại được rồi đó.>

<Mình chỉ nhắc lại là hồi nãy bồ đã xung trận tuyệt cú mèo như thế nào thôi mà. Hành xử nhanh hơn đuôi. Bồ cắt lìa đầu tên đó hồi nào vậy? Tuyệt diệu hết sức đó.>

Tôi muốn Arbron im mồm đi. Tôi ghét phải nhớ lại những gì đã xảy ra. Thật tình tôi chẳng muốn nhớ lại tí nào...

Tuy nhiên, ở một góc ngách khác trong đầu mình, tôi lại đang uống lấy từng lời của Arbron. Phần này đang chiếu lại trong đầu tôi từng chi tiết của trận đánh. Nó chiêm ngưỡng tôi, Elfangor, như một anh hùng.

<Lộ trình đã hiện ra chưa?> Ông Alloran hỏi tôi.

<Rồi, thưa Hoàng tử. Ba mươi phút nữa chúng ta sẽ hạ cánh>.

<Tốt, tới lúc rồi. Chúng ta cần thu nạp tên Taxxon>.

Thu nạp tức là hấp thụ ADN của một loài. Đó là bước đầu tiên của thuật biến hình ra loài đó.

Chúng tôi sẽ biến hình thành những tên Taxxon.

CHƯƠNG 12

Chúng tôi mở khoang chứa đồ của con tàu, nơi nhốt bọn Taxxon và tên Hork-Bajir bị thương khi nãy. Hoàng tử Alloran cùng Arbron đã ở trong tư thế sẵn sàng nhả tia máy cắt trong trường hợp có tên Taxxon sống sót nào nhảy xổ ra tấn công chúng tôi. Nhưng hai tên Taxxon còn đang bận bịu với những việc khác ở trong đầu.

Chúng đang cố giết hại và ăn thịt lẫn nhau. Chúng đã thanh toán xong tên Hork-Bajir bị thương.

<Can chúng ngay không chúng giết nhau hết.> Alloran ra lệnh.

Nhưng hai tên Taxxon đã vượt quá tầm kiểm soát, hoàn toàn trong cơn say máu. Thật là một cảnh tượng hãi hùng. Taxxon không có cái đuôi độc chiêu như chúng tôi hay những lưỡi dao như Hork-Bajir. Chúng chỉ được cái to xác, ngu ngốc và chỉ biết lao tằm thân nặng nề vào nhau trong khi cố đục phá bằng cái miệng tròn bạnh.

<Bọn Yeerk đã bỏ chúng rồi.> Alloran nói. <Đây là cách hành xử của bọn Taxxon khi chúng không bị mượn xác. Bọn Yeerk để mặc kệ cho bọn chúng cắn xé lẫn nhau.>

<Nhưng lũ Yeerk kia chạy đi đâu mới được chứ?> tôi hỏi.

Hoàng tử Alloran điều chỉnh chĩa máy cắt vào bọn Taxxon rồi xả đạn ở cấp độ thấp nhất, chỉ đủ để chúng bất tỉnh.

Chúng tôi bước qua những thân xác lổm ngổm, ô dề, cẩn thận tránh dẫm quóc vào các vũng máu. Phía sau cái đám ghê tởm đó, khoang chứa hàng của con tàu chất đầy những bồn hình tròn trong suốt. Quá tối để nhìn xem trong thùng có gì.

<Máy vi tính. Ánh sáng.> Hoàng tử Alloran hô.

Đèn sáng lên, và ngay lập tức tôi thấy hồi hận liền.

Khoang chứa của con tàu trải dài khoảng một trăm bộ, rộng chừng một phần ba thế, chiếm gần hết khoang là hơn chục bồn chứa những thứ loe ngoe, nhốt nhầy màu xanh lá cây.

Trong mỗi thùng bơi lúc nhúc trong chất lỏng sệt sền sệt là những con sên xám ngoét.

<Bọn Yeerk!> tôi nói.

<Có đến một ngàn đứa! Hay mười ngàn cũng nên!> Arbron nói.

<Ta đã nghi ngờ chuyện này rồi.> Hoàng tử Alloran nói. <Đây là những tên Yeerk được chuyển chở qua thế giới Taxxon. Ở đó chúng sẽ nhận thân xác. Vật chủ. Mỗi đứa sẽ được nhận một tên Taxxon.>

<Chúng ta phải làm gì với chúng đây?> tôi hỏi.

<Hàn cầu lại rồi mở cửa sổ ngoài ra.> Hoàng tử Alloran lạnh lùng nói.

Phải mất mấy giây tôi mới nhận ra ông nói gì. Nếu chúng tôi mở cửa ngoài trong khi vẫn còn ở trong không gian thì chân không sẽ hút tất cả mọi thứ ra ngoài vào chốn hư vô lạnh lẽo. Bọn Yeerk sẽ chết tức thì.

<Thưa hoàng tử Alloran, chúng ta không thể giết hết bọn chúng.> tôi cãi và nhìn Alloran xem có phải ông đùa hay không.

Nhưng mắt ông lạnh như băng giá. <*Lính nhỏ* Elfangor, tôi đã ban lệnh rồi, anh phải tuân lệnh tôi.>

<Nhưng chúng không có khả năng tự vệ.> tôi bướng bỉnh nói.

<Chúng là bọn Yeerk. Và đây là chiến tranh. Hay anh muốn đợi cho đến khi chúng có một cơ thể Taxxon vậy?>.

Tôi chẳng biết ăn nói ra sao nữa. Tôi nhìn Arbron nhưng cậu ra làm mặt tỉnh.

<Chúng ta... chúng ta... không thể làm thế.> tôi nói. <Vậy là sai qui định. Chúng là tù binh. Chúng ta không thể! Như vậy là tàn sát!>.

<Hãy cẩn thận với những lời buộc tội đó, *lính nhỏ* Elfangor.> Hoàng tử Alloran đánh giọng. <Anh hãy còn là một tên nhóc, vì vậy tôi tha thứ cho tội hỗn láo. Nhưng chỉ lần này thôi. Anh có mặt ở đây để học hỏi, chứ không phải để chất vấn mệnh lệnh. Và một trong những điều anh cần học, chú *lính nhỏ* ngô nghê à, là chiến tranh không dung thứ những hành động anh hùng rơm vì chiến tranh là giết chóc.>

<Người Andalite không giết tù binh.> tôi vẫn ngoan cố.

Hoàng tử Alloran cười ngất. <Đó là điều người ta nhồi nhét vào đầu anh ở trường học à?> ông lại cười nữa. <Hừ, nhóc, ta học được những kinh nghiệm từ chiến trường chống bọn Hork-Bajir chứ không phải trong lớp. Để ta nói cho mà nghe: điều duy nhất có ý nghĩa là vẫn còn sống sót. Ngoài ra, *lính nhỏ* oắt con Elfangor, đã trể cho anh tỏ ta thanh tao rồi. Máu của kẻ thù đã nhuộm đuôi anh.>

<Tôi sẽ không giết tù binh.> tôi quả quyết. <Dù đó là bọn Yeerk.>

<Ta có thể xử anh ngay lúc này vì tội bất tuân thượng lệnh đấy.> Alloran gằn giọng.

Khoảnh khắc đó dường như kéo dài mãi, chúng tôi đứng đó, mặt đối mặt. Tôi gằn như nín thở. Tôi đã liều lĩnh phá tan tương lai binh nghiệp của mình, chỉ để cứu kẻ thù. Thật điên rồ!

<Thưa ngài!> Arbron nói đĩnh đạc. <Chúng ta đã đến gần bề mặt mà bộ cảm biến của bọn Yeerk có thể nhận ra sức nóng dấu hiệu của hàng ngàn tên Yeerk bị... thổi... vào... không gian. Và bọn chúng có thể điều tra.>

Đúng thế. Có lẽ vậy. Nhưng nhiều đó có đủ để cho vị hoàng tử thôi không ép buộc tôi nữa không?.

<Ồ, chúng ta không muốn điều đó.> Hoàng tử Alloran mai mỉa. <Chúng ta sẽ đợi cho đến khi hoàn thành phi vụ trên xứ Taxxon đã, sau đó chúng ta sẽ rời khỏi hệ thống, và tổng khứ đồ bụi bặm này đi.>

Tôi thở lại. Nhưng tôi không tự huyễn hoặc mình. Tôi đã tự mình đối kháng, trở thành kẻ đối đầu với Hoàng tử Alloran. Và tôi không chắc mình có còn tin tưởng vào Arbron nữa hay không.

<Đã đến lúc thu nạp tên Taxxon, nếu điều đó phù hợp với nguyên tắc cao quý của *lính nhỏ* Elfangor.> Hoàng tử Alloran nói.

Tôi quay đi và bước lại chỗ hai tên Taxxon đang hôn mê. Không do dự, tôi đặt ngay một bàn tay vào phần thịt gầy nhẳng của một tên Taxxon.

Thuật biến hình cho phép một người hấp thụ ADN của loài anh ta chạm vào. Việc này cần tập trung cao độ, vì kỹ thuật sinh hóa thuật biến hình được kích hoạt bởi mệnh lệnh ý nghĩ.

Hãy tập trung, tôi thề nhắc mình. Hãy gạt bỏ tất cả mọi thứ ra khỏi đầu óc, hãy để cho tên Taxxon trở thành một phần thân thể mi.

Và khi tôi đứng đó, ADN của tên Taxxon truyền sang tôi.

Cuộc đời tôi, đã tuột dốc không phanh và đang ngày càng tệ hại hơn.

Sau đó, trước con mắt ngỡ vực của Hoàng tử Alloran và cái nhìn sợ hãi của Arbron, tôi bắt đầu biến hình.

CHƯƠNG 13

Là một *lính nhỏ* Andalite, tôi đã được huấn luyện thuật biến hình, lúc học những nguyên tắc cơ bản. Đầu tiên chúng tôi được chuyển giao thuật biến hình và rồi được cho một con *djabala* để thực tập.

Djabala là một loài vật nhỏ nhắn có sáu chân, to cỡ một phần ba trẻ em Andalite. Nó có miệng và có đuôi, nhưng không có vũ khí tự nhiên. Nó sống bằng cách leo bám trên cây và ăn những cái lá ở trên ngọn.

Tôi phải biến hình thành con *djabala* để vượt qua kỳ kiểm tra biến hình hữu dụng. Nhưng sau đó, như bao *lính nhỏ* khác tôi biến hình thành một con chim *kafit*. Tôi nghe nói một số hành tinh có rất nhiều loài chim. Nhưng vì chúng tôi chỉ có ba loài vật và vì *kafit* là loài thú vị nhất trong ba loài đó, nên các học viên trẻ thường biến hình thành nó cho vui.

Đó là một việc tuyệt diệu vì tôi luôn mơ ước được bay. Nhưng khi biến hình thì niềm vui sướng ấy biến mất cho nên tôi chỉ thực hiện có mỗi một lần...

Đó là tất cả những gì tôi từng làm về biến hình. Một con *djabala* và một con chim *kafit*. Tôi chưa bao giờ nghĩ tới chuyện biến hình thành một tên Taxxon.

Taxxon là loài đáng lộn mửa. Thậm chí khi bạn chỉ nhìn vào hình ảnh không gian ba chiều của chúng. Bạn không tưởng tượng nổi chúng kinh tởm đến thế nào đâu, chỉ nội cái mùi của chúng thôi đã khiến bạn muốn bệnh rồi.

Bây giờ tôi không còn lựa chọn nào khác. Tôi cần phải cho Hoàng tử Alloran thấy tôi là một anh lính cừ. Tôi cần phải chứng tỏ tôi can đảm, cho dù ông có nghĩ gì về tôi cũng mặc.

Vì vậy tôi tập trung tâm trí để trở thành một Taxxon. Và sự thay đổi diễn ra tức thì.

Tôi cảm thấy thân trên mình bắt đầu chảy xuống. Bộ lông rám nắng màu xanh da trời của tôi chảy nhão ra thành lớp vỏ nhựa lỏng. Da thịt thân trên tôi cũng vậy, trở nên cứng và bóng loáng.

Tôi ngã ập xuống khi thân mình teo nhỏ đi.

Bụng tôi va mạnh vào sàn.

Sau đó cũng nhanh không kém, tôi bị nâng lên trở lại sàn. Hàng tá mớ chân hình nón tòi ra từ bụng tôi. Tôi đang mọc chân Taxxon.

Tôi nhìn trở ra sau qua đôi mắt cuống và thấy cơ thể mình đang kéo giãn ra đằng sau. Tôi nhanh chóng biến thành một con sâu tròn quay. Một thân hình cao mười bộ, xương xẩu, cuộn phía sau, lát lên chiếc đuôi. Toàn bộ quá trình này tạo nên âm thanh như đồ ướt kéo lê trên sỏi.

Tôi có thể nghe thấy các cơ quan nội tạng của tôi kêu réo, phân hủy, hòa tan. Âm thanh trơn nhớt, lồm bồm, ì ọp. Tôi thấy những bộ phận khác, những bộ phận tôi không thể gọi tên đã thế chỗ chúng.

Rồi... tôi mù!

Bốn con mắt của tôi đều mù cùng lúc. Tôi chẳng còn thấy gì nữa. Nỗi sợ xâm chiếm, vây ập lấy tôi, nỗi sợ trở thành nỗi hãi hùng. Tôi bị mù rồi!

Mới đầu còn lờ mờ, sau rõ dần, thị giác dần trở lại, nhưng nó không làm tôi đỡ khó chịu hơn. Những gì tôi thấy là một thế giới dị dạng méo mó, ghê rợn, bí hiểm, và nát vụn.

Taxxon có những con mắt ghép. Mỗi con mắt đồ gày thật sự là một ngàn con người, mỗi con người nhìn thấy một bức tranh thế giới nhỏ xíu. Mọi thứ tôi thấy đều bị xé nhuyễn ra thành hàng triệu mảnh nhỏ.

Sau đó tôi cảm thấy có cái gì đó mới mẻ. Một nhận thức mới....

Tôi chuyển động những cơ bắp xa lạ và nhận thấy chúng vận hành cái miệng rộng tròn và đồ lòm của tôi. Cái miệng phả ra một luồng hơi hôi thối xoáy cuộn cuộn như cơn đại hồng thủy. Chẳng giống cái gì tôi đã từng trải qua cả.

Cái tôi nếm... cái tôi ngửi thấy... tất cả cảm giác tôi quan tâm đến là mùi máu tươi...

Bạn đã bao giờ lâm vào sự thôi thúc phải tàn bạo dã man chưa? Ô, vì tôi đã là một Taxxon hoàn toàn, tôi chỉ cảm thấy thế thôi. Đó không phải là một ý nghĩ mong manh, mà là cơn đói còn cao.

Cơn thèm ăn bất cứ vật sống nào.

Cơn thèm xơi bất cứ con vật nào có trái tim đang đập.

Con mắt Taxxon của tôi trông thấy hai người Andalite.

Đồng bào của tôi! Nhưng sao tôi lại muốn ăn tươi nuốt sống họ quá đi.

Nhưng Taxxon không ngu. Trí óc Taxxon của tôi thấy và hiểu sự nguy hiểm chết người của cái đuôi Andalite. Tôi biết đó là vũ khí. Con Taxxon biết nó không thể chơi được với cái đuôi ghê gớm kia. Và sự đuổi dăng tràn thành cơn điên cuồng như vũ khí hạt nhân bắn vào tôi.

Tôi đói! Đói đến thất cả ruột.

Tôi đã hiểu tại sao tụi Taxxon lại thông đồng với bọn Yeerk rồi.

Bọn Yeerk có vũ khí. Vũ khí để mang lại thịt tươi nóng hổi, cung phụng cho những cơn đói bạo tàn của bọn Taxxon.

Taxxon sẵn sàng bán rẻ tự do, vì tự do chẳng là gì với chúng cả, nếu đem so với cái đói.

<Bò đang làm gì thế, Elfangor?> Arbron hỏi tôi.

<Ồn> tôi nói dỏc. <Chỉ...>

<Cái gì?>

<Khi biến hình bò phải thận trọng. Phải mạnh mẽ lên. Bò phải đập tan cơn đói.>

Arbron cười. <Cái gì, bò sợ mình sẽ biến hình và sẽ ăn thịt bò chứ gì?>

<Ừ, Arbron. Mình sợ vậy lắm.>

CHƯƠNG 14

Cái đối không bao giờ bị đẩy lui. Ngay cả khi chúng tôi xoáy lốc đáp xuống thế giới Taxxon. Tôi cảm thấy đối. Tôi biết ơn trời là Loren đã an toàn ở lại tàu *Jahar*, bởi vì tôi không biết mình có thể kháng lại cơn thèm ăn của Taxxon không nữa.

Thật sự tôi không biết.

Khi chúng tôi chuẩn bị đáp, bảng điều khiển kiểm soát mặt đất hiện ra trên màn hình và yêu cầu chúng tôi cung cấp kích thước của tàu. Máy tính của tàu đáp lại ngay tức khắc.

Đài kiểm soát mặt đất bảo chúng tôi chờ để họ chở lên dỡ hàng hóa. Phải mất nửa ngày trước khi bọn Yeerk ra khỏi khoang chứa.

Tôi không biết phải cảm thấy thế nào về tình huống đó. Tôi không muốn hàng ngàn tên Yeerk an toàn cập bến. Nhưng tôi cũng không muốn thủ tiêu chúng. Chắc chắn, nếu chúng tôi lại có dịp trở lại tàu Yeerk này, Hoàng tử Alloran sẽ giết hết bọn Yeerk đang bơi lúc nhúc ở trong thùng.

Bến cảng không gian là một khu lớn, vẫn còn đang xây dựng dang dở. Khi chúng tôi chậm chạp cập vào, đáp xuống qua những đám mây axit màu cam pha xanh lá cây, chúng tôi thấy hơn chục tàu khác đang đậu trên các ụ tàu trên mặt đất. Hàng trăm tên Taxxon và Gedds, cả Hork-Bajir nữa đang bận xây dựng thêm những cụm cảng mới.

Nhưng ngay cả trong đám nhộn nhạo đó, chúng tôi vẫn nhận ra con tàu Skrit Na. Đó là mục tiêu của chúng tôi. Nếu chúng tôi đúng, thì *Vòng xoáy thời gian* đang cất trong tàu đó.

Một tia đáp dẫn đường cho chúng tôi vào ụ tàu cách tàu Skrit Na khoảng một dặm. Một dặm trong không gian không là bao, nhưng trên mặt đất, lại là trên hành tinh của kẻ thù, trong một cơ thể chỉ khiến chúng tôi muốn gào thét lên, thì khoảng cách đó xa, xa lắm.

<Cho dù làm gì cũng luôn phải nhớ mình đang là ai đó nha.> Hoàng tử Alloran chỉ thị. <Các anh đang là Taxxon, trên đất của Taxxon. Hãy hành xử như Taxxon.>

Ba người chúng tôi, trong lốt Taxxon, tuồn ra khỏi một ô cửa sổ vào bầu khí quyển của thế giới Taxxon. Điều đầu tiên tôi nhận thấy

là bầu trời có màu nâu xám, màu của những đám mây bụi. Điều thứ hai tôi để ý là mùi. Mùi của những trái tim sống đang đập. Những trái tim Hork-Bajir, tim Gedds, tim Taxxon. Máu chảy rần rật trong những động mạch...

Bến cảng là một quần thể rất nhiều ụ tàu mang hàng chục kích cỡ và hình dáng khác nhau. Vài ụ cao hơn mười cái cây cao chông lại. Vài ụ mỏng đẹp, chỉ cao vài bộ. Vài ụ trống trơn nhưng đa số đều có tàu đậu...

Có những xe vận tải cỡ hàng, những chiến đấu cơ đang sửa chữa, thậm chí còn có cả một tàu Lòng Chảo đồ sộ của bọn Yeerk! Tôi có thể trông thấy ba cái chân nhện của chiếc Lòng Chảo vươn lên nổi bật trong ụ tàu. Có vết máy cắt bấn, và một trong những cái "chân" bị ngắt rời. Con tàu này đã xông pha trận mạc rồi.

Bên dưới cái ma trận ụ tàu là bãi rác đồ cam. Không một cọng cỏ, chỉ toàn rác rến. Có những đường ray xe lửa siêu tốc chạy ngoằn ngoèo xuyên qua một rừng ụ tàu. Những toa xe lửa, vài cái mở, vài cái đóng, chạy sầm sập tới lui theo các đường ray...

Chiếc tàu ăn hàng được bọn Gedds chất lên những toa xe. Người Gedds là nạn nhân đầu tiên của bọn Yeerk, là loài đầu tiên bị biến thành nô lệ. Gedds có vẻ như đi được bằng hai chân, như loài Người, nhưng họ luôn phải cúi lom khom chống một tay xuống đất để giữ thăng bằng.

Chúng tôi mở thang từ ụ tàu xuống đất. Khi chạm đất, tôi đếm được hai tàu đậu và một tàu rời đi. Những toa xe lửa siêu tốc nuốt chửng đường ray. Trên mặt đất, những xe hàng di chuyển những chuyến hàng nặng trĩu.

Những tên Taxxon ở khắp nơi, bọn Hork-Bajir nghênh ngang, và những người Gedds lụp chụp, cần mẫn. Tất cả đều là những kẻ bị Mượn xác. Một nô lệ cho một tên Yeerk trú ẩn trong đầu của chính họ.

Đó là một nơi huyên náo, ồn ào, nhốn nháo, những âm thanh eo éo, ồ ồ, đầy bụi, sắt thép và mùi xú uế bốc lên từ bọn Taxxon.

<Nhộn nhịp quá.> Hoàng tử Alloran cảm râm. <Nhộn nhịp quá xá.>

Tôi biết ý ông nói gì. Ở nhà, người ta bảo chúng tôi rằng tụi Yeerk đã bị khống chế. Đa số công dân Andalite đều tin rằng chúng tôi

đánh bại bọn Yeerk. Nhưng khung cảnh sống động và hồi hả trong bến cảng này lại chứng tỏ điều ngược lại....

Đột nhiên....

“Sssuuuuyyytttt!”.

Tôi nhìn lên, đúng lúc thấy một tên Taxxon trượt xuống từ toa xe trên đầu. Nó ào xuống đất như một đồng nhót nhầy. Những cái chân kim đồ ăm và cơ thể sâu bọ của nó toạc ra.

Một quang cảnh náo loạn! Lũ Taxxon ở đâu bỗng túa về.

Húúú... một tên Taxxon cao to nhào về phía tôi, suýt nữa húc tôi ngã lăn quay. Cả đám Taxxon chạy ào tới, xúm vào tên đồng loại vừa ngã xuống.

Chúng chạy lại không phải để giúp mà để xâu xé tên Taxxon vẫn còn đang sống ngo ngoe.

Bỗng tôi cảm thấy cái đói bò vào thân thể mình. Tôi không thể chống cự. Tôi len lên phía trước, muốn bứt tung thân hình sâu của chính mình ra. Chạy, đẩy, xô, chen lấn, để đuổi kịp nó... và....

Không!.

Tôi cảm thấy trí óc Andalite của mình gượng ngoi lên trở lại để nắm tình hình. Nhưng ngay cả bây giờ, với nghị lực của tôi giúp sức nó cũng chỉ chống cự được rất yếu ớt với bản năng Taxxon.

Tôi vùng vẫy tựa như bị hút vào một thanh nam châm. Như bị hút vào một lỗ đen. Mùi của những tên Taxxon bị thương, cơn sốt hăm hập trong tim tôi....

Không!.

Tôi đứng đó, nhìn xuống tên Taxxon đang bị đè bẹp qua con mắt ghép Taxxon. Tôi cúi thân trên xuống, há miệng ra, nghiền răng trèo trẹo, sẵn sàng....

Không! Không! Tôi lui lại, nhưng sức công phá của cơn đói không buông tha tôi.

Tôi lái chục cái chân nón, trở lui, và những tên Taxxon háu đói khác đẩy tôi qua một bên, chẳng chú ý đến điều gì khác.

Arbron và Hoàng tử Alloran ở đâu rồi?.

Tôi đã lạc họ trong cơn điên cuồng tìm kiếm cái ăn.

Tôi lùi lại, lùi lại xa hơn, mỗi bước nặng cả trăm tấn. Nhưng mà tôi vẫn nán ná không bỏ đi hẳn. Cơn đói càng dâng trào. Bọn Taxxon chà đạp lên nhau để cướp thịt sống.

Tôi ráng vận sức quay tám thân Taxxon nằng nằng dài nghều và chạy khỏi cái chỗ ghê tởm này càng xa càng tốt. nhanh hết sức mà một tên Taxxon có thể chạy được.

Tôi thấy một chỗ râm dưới một trong những ụ tàu thấp và bám vào đó, vận hết sức để chống chọi. Cuối cùng, cơn quặn thắt cũng trôi đi. Không phải vì tôi mạnh hơn, mà bởi vì không còn mùi thịt phảng phất nữa.

Lũ Taxxon túa ra mọi hướng trở về công việc của mình.

Arbron đâu rồi? Hoàng tử Alloran đi đường nào rồi?.

Tôi đã bị lạc trên thế giới Taxxon.

Tất cả những gì tôi nghĩ là nhắm hướng đi về phía con tàu Skrit Na. Hy vọng, hai người bạn đồng hương Andalite của tôi cũng đang ở đó.

Vòng xoáy thời gian, nếu bọn Yeerk nhận ra nó đang hiện diện trên con tàu Skrit Na thì vô phương cứu vãn.

Sau đó, dù với hình ảnh vỡ nát, tôi trông thấy một Hork-Bajir đi về phía tôi, lết theo sau hắn là sáu hay bảy tên nữa. Chúng đến để bao vây tôi!.

Tôi chẳng biết làm gì cả. Tôi không thể chạy. Con sâu Taxxon cao mười bộ không thể thoát khỏi một tên Hork-Bajir.

Một tên Mượn xác Hork-Bajir khệnh khạng tới trước mặt tôi. Hắn ra hiệu và những đứa khác chĩa những khẩu tia Nghiệt vào tôi. Không cần đến tia Nghiệt thì một tên Hork-Bajir cũng có thể xất sọt một tên Taxxon trong tích tắc.

“Chào mừng tới xứ Taxxon.” tên Hork-Bajir nói. “Ta là phó Visser Bảy. Mi đã làm ta thích thú. Thật đấy. Ta rất thích những tên Taxxon không ăn thịt sống.”

CHƯƠNG 15

Quyền năng biến hình là một công cụ tuyệt diệu. Nó giúp người Andalite lột lột nhiều loài. Chính nhờ nó mà chúng tôi trở thành loài mạnh nhất trong dải thiên hà.

Tuy nhiên nó cũng có mặt hạn chế. Bạn biết đấy, nếu nán nà lâu hơn hai tiếng đồng hồ trong lột hình biến thì bạn sẽ bị kẹt ở đó mãi mãi. Bạn sẽ thành một *nothlit* - tức một người Andalite sống cuộc đời mình trong cơ thể của loài khác.

Đó là nỗi khiếp sợ lớn nhất của tôi khi lũ Mượn xác Hork-Bajir diệu tôi đến một toa xe chờ hàng. Tên phó Visser trưng dụng toa xe. Gã ra lệnh cho cả bọn rút đi. Tôi đứng chờ vợ, bị vây kín và hết đường tự vệ, trong khi toa xe siêu tốc vọt bắn khỏi trạm đỗ.

Nó lao vèo vèo, lượn ngoằn ngoèo, len lỏi qua ma trận những ụ tàu, vọt qua những công nhân xây dựng đang lúi húi vun đắp cho Đế chế Yeerk.

Tên phó Visser Yeerk không hé lời nào. Có vẻ như gã đang chán chường. Gã uể oải động đậy tấm thân Hork-Bajir và rũ rượi nhìn ngó quang cảnh xung quanh.

Bằng con mắt Taxxon của mình, tôi có thể nhìn thấy hẩn khá rõ. Chức phó Visser được liệt vào hàng thứ hạng cao cấp. Tôi nhớ lại những bài học cơ bản ở trường, nơi người ta đã dạy chúng tôi về kẻ thù Yeerk. Theo đó, cấp bậc tối cao của Đế chế Yeerk là được làm thành viên trong Hội Đồng Thập Tam Trụ. Một trong mười ba thành viên thuộc Hội Đồng này là Hoàng Đế, nhưng không ai biết hẩn là ai. Đó là điều tuyệt mật. Bọn Yeerk sợ xảy ra ám sát mà...

Thấp hơn Hội Đồng Thập Tam Trụ là những Visser - tổng tư lệnh quân đội Yeerk. Chúng được đánh số tùy thuộc vào quyền lực và tầm quan trọng của từng tên Visser. Một là quyền uy nhất, và tồn tại trật tự ấy hạ thấp từ từ cho đến Visser Bốn Mười.

Chức phó Visser tương đương hàm đại tá. Rất có thể lực, đặc biệt là khi hẩn mang số nhỏ như Bảy. Tuy nhiên, hẩn vẫn chưa là một Visser.

Gã phó Visser trịch thượng nói. “Này, tên Andalite kia, mi định ở trong cái lột đó bao lâu nữa?”.

Trời ạ! Phải kiềm chế dữ lắm tôi mới khỏi bật thét lên. Gã đã biết rồi! Gã đã biết tôi là một người Andalite rồi!.

Gượng đã. Không chừng hẳn chẳng biết mô tê gì đâu. Có khi hẳn chỉ hù chơi thôi mà....

“Sssssseewwwaaarriiii ssstttwwweeshh” tôi rít lên nhưng chẳng biết câu đó có nghĩa gì. Cơ thể Taxxon chỉ mang bản năng của người Taxxon, chứ không kèm theo những gì mà một Taxxon có thể học hỏi được từ cuộc sống. Vì thế tôi không thể nói được ngôn ngữ Taxxon. Nhưng hình như thằng phó Visser cũng vậy. Hẳn quyết định sử dụng tiếng Galard - thứ ngôn ngữ thông dụng giữa các hành tinh và các vì sao. Đó là thứ tiếng rất nhiều loài học hỏi dãi thiên hà còn yên bình, hồi ấy đã từng có những hoạt động trao đổi, liên lạc với nhau rất phong phú giữa các loài....

Gã phó Visser nhìn tôi lom khom bằng con mắt Hork-Bajir. “Đừng mất công thử cái thứ ngôn ngữ của loài rắn đó ra với ta. Nếu mi là một người trong bọn ta thì mi phải biết nói tiếng *Galard*...”

Lại một cái bầy nữa giảng ra chẳng? Bọn Mượn xác Taxxon có biết nói tiếng nói tiếng Galard không nhỉ? Nếu biết thì chúng nói bằng cách nào với cái miệng gớm ghiếc như vậy? Tôi mù mịt. Tôi không có kinh nghiệm nói bằng âm thanh. Và mặc dù có chip phiên dịch cài trong đầu nhưng nó vẫn không thể hòa được vào trí óc Taxxon của tôi. Biết phải làm gì đây?

Gã phó Visser cười man trá. “Ày, mi muốn chống đối ta à? Được, ta cũng cần giải trí tí chút. Cái chức cai quản, giữ gìn an ninh trật tự cho khu vực này nhặt nhẻo quá. Ta dám cá mi là một trong những tên nổi loạn. Một trong những thằng Taxxon rúc trong núi, muốn kháng cự lại Đế chế Yeerk. Ố ồ, chúng ta sẽ biết sự thật ngay thôi”.

Người Taxxon Núi ư? Những kẻ nổi loạn ư? Tôi ngạc nhiên, đến mức tạm quên đi nỗi sợ hãi. Lẽ nào lại có những người Taxxon chống lại bọn Yeerk? Coi bộ đây là thông tin hoàn toàn mới mẻ cho đồng bào của tôi. Chúng tôi cứ đinh ninh toàn thể dân Taxxon đều đã quy hàng bọn Yeerk để đổi lấy lời hứa thịnh vượng và thịnh lạ.

Lúc này toa xe hàng dài chừng ba chục mét đang lao xồng xộc ra khỏi khoảnh đất bằng u ám, để đi vào vùng ngoại vi của bến cảng. Khi xe băng vùn vụt, qua cửa sổ tôi có thể thấy mồn một con tàu Skrit Na đang đậu.

Tôi hy vọng Hoàng tử Alloran và Arbron đã tới được nơi đó và sẽ hoàn thành sứ mệnh. Bởi vì tôi thấy mình khó lòng có cơ may trở lại giúp họ nữa rồi.

Thình lình, toa xe bề ngoặt sang trái, và một mô đất lùm lùm cỡ ngọn đồi hiện ra. Nó vốn là một đồng đất tổ bố được đào lên từ công trường xây ụ tàu.

Nhưng hiện giờ nó đang sôi réo ùng ục.

Khắp nơi lỗ chỗ những cái lỗ to cỡ chân hình một tên Taxxon. Lỗ nào cũng có bọn Taxxon ngoi lên hoặc chui xuống. Những thân sâu lờm xờm loạng choạng trườn vào rồi mất hút trong gò đất. Những tên khác lộ ra, chấp chới những cái miệng đỏ lờm quái dị...

“Lũ nổi loạn chỉ là mớ thịt sống” gã phó Visser Bảy nói lạnh tanh. “Là một Taxxon mi khắc hiệu: bất cứ tên Taxxon nổi loạn nào cũng sẽ bị đem làm mồi cho bọn Taxxon trung thành. Kể cũng thâm thẳm thật. Nhưng ta không còn chọn lựa nào khác dù ta muốn đối đãi kiểu khác kìa...”

Chắc hẳn tôi đã run lên cầm cập vì khiếp hãi. Gã phó Visser nhe răng cười kiểu Hork-Bajir. “Đương nhiên, mi có thể nói cho ta biết tại sao mi ở đây và nhiệm vụ của mi là gì... Andalite. Rồi mi vẫn bị xử tội thôi, nhưng ta có thể làm cho quá trình đó bớt đau đớn. Dễ chịu hơn bị ăn sống nuốt tươi nhiều.”

Gã đã biết rồi là ai và gã đang vờn tôi. Hẳn biết tôi là một Andalite. Và tôi buộc phải chọn lựa, hoặc hoàn hình, hoặc phải chết trong hình hài của tên Mượn xác Taxxon như một hình phạt....

Thế đấy. Kết cuộc hóa ra lại như vậy. Tất cả hy vọng trở thành anh hùng vĩ đại, tất cả mơ ước đều chấm dứt tại đây, nhanh gọn quá chừng luôn.

Tôi cảm thấy tê tái từng khớp xương. Làm sao mà sự thể lại nên nỗi thảm hại thế này?.

Nhưng tôi không thể tiết lộ bất cứ điều gì cho bọn Yeerk. Chiếc *Jahar* vẫn còn neo trên đường quỹ đạo. Nếu tôi khai ra thì hai con người kia sẽ bị bọn Yeerk bắt. Hoàng tử Alloran và Arbron dù bây giờ còn tự do, thì rồi cũng sẽ bị tóm thôi.

Lại còn *Vòng xoáy thời gian* nữa. *Vòng xoáy thời gian* đang ở trong tàu Skrit Na, chỉ cách chỗ chúng tôi đứng có một dặm. Điều đó đồng nghĩa với việc tiêu tan xứ Andalite.

Không! Tôi không thể nói.

Tên phó Visser cúi sát vào tôi. Gã thì thầm. “Có một giải pháp khác. Cái cơ thể Hork-Bajir ta đang mượn đây tuy khá tốt, nhưng ở đây đã có hàng triệu kẻ Mượn xác Hork-Bajir rồi. Giờ mà muốn lựa chọn xác khác í à? Trở lại bọn Gedds hả? Hay là dùng xác tụi Taxxon vậy? Không, xin cảm ơn. Ta không thích sống với cái đói của lũ Taxxon”.

Toa xe rùng mình rúc vào hang của tụi Taxxon. Bóng tối ập xuống. Trong màn đen, con mắt Taxxon của tôi có thể làm việc tốt hơn.

Dưới con mắt Taxxon, bộ mặt Hork-Bajir của tên phó Visser bị băm ra thành từng mảnh vụn. Tôi cảm thấy con tim hẫp đập nhanh hơn.

“Còn có một giải pháp khác nữa.... Chưa từng bao giờ có một tên Mượn xác Andalite. Các chiến binh bọn mi luôn dùng đuôi tự xé thân mình nát bươm ra chứ quyết không để bị bắt sống”. Hắn cười ma quái. “Thật uổng phí. Thật đấy. Nay, ta muốn là kẻ đầu tiên có cơ thể Andalite. Với cơ thể đó, ta sẽ có phép biến hình trong tay, và ta sẽ chẳng còn phải là phó Visser lâu đâu. Ta sẽ là một Visser hảnh hoi”.

Một kẻ Mượn xác Andalite? Cái đồ Yeerk thối tha này mà đòi ngự trong một cơ thể Andalite?.

Tôi cảm thấy tê cứng sống lưng. Dường như có một luồng điện ngầm sâu vào da thịt tôi, tuồng như tôi vừa mục kích một viễn cảnh tương lai. Tôi không phải là một người hoang tưởng. Tôi là một chiến binh. Nhưng sao tôi vẫn cảm thấy một cảm xúc kỳ lạ, khó kiểm soát quá, đang dâng lên....

Tôi dòm gã phó Visser, nhìn đắm đắm vào đôi mắt đờ đờ sát khí và tham lam của hắn. Hình như tôi thấy hắn rõ hơn, hình như tấm màn thời gian đã được vén lên.

Tôi biết như thế thì mình sẽ không chết. Không ít ra là về thể xác. Nhưng sâu thẳm trong tim tôi biết. Tôi biết khi nhìn vào tên súc sinh Yeerk này, tôi đã thấy ở nó kẻ thù thực thụ, riêng tư của mình.

“Cho ta cơ thể Andalite của mi đi.” hắn gạ. “Mi sẽ còn sống. Đó là con đường duy nhất để mi còn sống.”

<Tên ta là Elfangor, thằng Yeerk à.> Tôi gằn giọng. <Mi hãy ghi nhớ cái tên ấy đi. Rồi đây mi sẽ còn nghe lại cái tên ấy. Nhưng mi sẽ không bao giờ bắt được ta còn sống đâu.>

“Đồ điên.” gã Yeerk bĩu môi. “Dừng xe lại.” hắn quát đám Hork-Bajir. “Mở cửa ra.”

Toa xe lửa siêu tốc dừng lại êm ru. Cánh cửa bật mở.

Chúng tôi đang ở trong một đường hầm hun hút, tít tận trong sào huyết của tụi Taxxon. Một miệng hang bự chẳng, mở toang hoác quanh chúng tôi, cứ như cái hang thụt xuống ở trung tâm. Sâu bên dưới có lẽ khoảng sáu mét, một đám Taxxon lúc nhúc đang thở phì phò.

“Thấy chúng chưa?” tên phó Visser hất hàm hỏi. “Taxxon chứ không phải Yeerk đâu. Chúng là những tên Taxxon đang ở trạng thái bình thường, chưa được cải hóa. Mi biết đó, chúng khát máu và tàn bạo hơn bất cứ loài nào trong dải thiên hà này.”

Bọn Taxxon bên dưới ngổng cổ nhìn lên chúng tôi. Những cái miệng háu ăn dầu ra, há hốc chờ. Chúng biết sắp có chuyện xảy ra rồi....

Xung quanh tôi đầy nhóc bọn Hork-Bajir. Tôi muốn chiến đấu nhưng không có vũ khí. Tôi không thể làm được gì.

“Ném nó xuống.” gã phó Visser hạ lệnh.

Tụi Hork-Bajir xúm vào. Chúng xô đẩy đồng thịt lỏng lẻo, rệu rạo của tôi. Tôi vùng vẫy tuyệt vọng bằng những đôi chân ống nhưng vô ích. Chúng bẻ oặt tôi, tống tôi ra phía cửa.

Và rồi tôi rơi....

CHƯƠNG 16

Tôi rơi....

<Hoàn hình ngay!> tôi thủ thầm.

Ngay khi đang rơi, tôi gấp rút hoàn hình. Nếu chết, tôi sẽ chết như một Andalite chính hiệu chứ không phải chết trong hình hài của loài sâu róm ăn thịt đồng loại này...

Whhhuuuuupppppjjjj!

Tôi rơi ịch xuống đất. Rơi đánh bịch một cái. Thân hình Taxxon của tôi xô tung ra vì sự tiếp đất quá mạnh. Trong chớp nhoáng, bọn Taxxon khác ào tới.

<Hoàn hình!>.

Tôi thấy mình hoàn hình sao mà chậm quá đi. Những cái miệng Taxxon đồ lòm há ra và chĩa xuống, đâm thẳng vào da thịt tanh bành của tôi.

Sự hãi hùng trùm lên cơn đau do cú rơi. Nhưng tôi có thể cảm được cơn đau ấy. Ôi, tôi chưa từng thấy cơn đau nào khủng khiếp hơn. Trong những cơn ác mộng ghê gớm nhất, tôi cũng không mơ tưởng tượng ra nổi...

<Ahhhhhhhhhh!> tôi hú lên. Nhưng rồi lại thét to không kém.
<Hoàn hình!>.

Như thể đang có một cuộc chạy đua nước rút. Đua xem tôi sẽ chết trước hay hoàn hình trước. Chúng rút thịt tôi. Một lần nữa, rồi lại lần nữa. Nhưng khối thịt Taxxon của tôi bỗng co rút lại, vượt khỏi miệng chúng. Sự thay đổi đang diễn ra, biến tôi thành một loại thịt mới mẻ, lạ lẫm.

Tất cả phụ thuộc vào quá trình hoàn hình diễn ra như thế nào. Nếu đầu tôi mọc quá nhanh, tụi Taxxon sẽ ngắt mất. Tôi không cần đầu mình. Thậm chí tôi cũng chẳng cần chân...

Tôi chỉ cần cái đuôi!.

Nếu tất cả những người Andalite trong lịch sử cần cái đuôi của mình đến thế nào thì tôi cũng tha thiết mong cái đuôi của mình như thế ấy. CẦN NGAY BÂY GIỜ!.

<Aaaaahhhhhh!> Cơn đau thật không thể chịu nổi. Tôi mê sảng, không thể nghĩ ngợi gì được để tập trung, để kiểm soát những gì

xảy ra với mình.

Nó sẽ không có tác dụng! Tôi đã hy vọng hão huyền. Đã làm to khi tưởng tượng rằng mình có thể sống sót.

Nhưng rồi.... tôi cảm thấy phần chót lưng của mình chuyển động.

Và tôi cũng cảm nhận có một sự chấn động chợt lan truyền trong lũ Taxxon đang đói meo.

Với những gì còn lại trong con mắt Taxxon của mình, tôi thấy nó xuất hiện... ở cuối cái quy trình chấm dứt cơ thể Taxxon của tôi.

Một lưỡi dao sáng choáng! Trời ơi, cái đuôi của tôi!

Tôi chém! Hụt!

Nhưng đường chém đã làm cho tụi Taxxon lùi phắt trở lại. Và trong khi bọn chúng còn đang ngơ ngác, các chân của tôi thò dài ra, cứng cáp dần lên. Tôi nghe tiếng xương mình mọc rào rào bên trong.

Và tôi lại thấy đường rồi!

Tụi Taxxon lại ủa vào, đuổi theo tôi, hùng hổ vì đói. Bây giờ tình thế đã đổi.

Chao ôi, tình thế đã đổi.

Tôi nhắm mục tiêu! Tôi chém! Tôi lia! Tôi quát!

<Chết này, chết này, đồ sâu bọ tởm lợm! Chết này! CHẾT NÀY!>.

Bất ngờ, đám Taxxon quyết định thôi không ăn thịt tôi nữa. Thay vào đó, tên Taxxon bị tôi hạ đã cuốn hút bọn còn lại.

Qua đôi mắt cuống tôi thấy tên phó Visser và bọn lâu la Hork-Bajir của hắn nhìn xuống cười thích chí.

Giọng của gã phó Visser vang lên lạnh lẽo. “Giết nó. Bắn chết đồ Andalite đi”.

PẦNG CHÍU!

Tia Nghiệt xé không khí trên đầu tôi, làm chảy tan cả bụi ở dưới chân tôi. Tôi dừng hòng thoát khỏi tụi nó. Tôi cần phải trốn! Nhưng trốn ở đâu?.

Ồi thôi.

Tôi bị rơi trở lại đám Taxxon điên cuồng đòi ăn. Những cơ thể nhóp nhép, lòng thòng, lò phờ của chúng đặc nghệt quanh tôi. Tuy có tởm thật đấy, nhưng lại tạo thành một vòng lá chắn che chở cho tôi.

“Chạy đuổi theo nó.” tên phó Visser ra lệnh. “Hãy bám vằm nó ra thành trăm mảnh cho ta.”

Sáu tên Hork-Bajir cao lớn nhảy tùm tùm từ trên xe lửa xuống. Còn lâu mới tẩu thoát khỏi sáu chiến binh Hork-Bajir. Tôi kiệt sức, sắp sửa đổ sụp đến nơi rồi.

Nhưng vẫn còn một tia hy vọng cuối cùng. Con chim *Kafit*.

Chỉ cần biến hình một lần thì ADN của loài đó sẽ ở luôn trong bạn. Một khi đã biến thành một loài, bạn có thể biến thành nó lần nữa. Và lúc này tôi cần đôi cánh cũng khẩn thiết như lúc này cần đuôi vậy.

Tôi lẩn lộn giữa những con sâu Taxxon khổng lồ, cố tránh để không lọt vào miệng chúng. Chúng đâu có muốn đánh nhau với một người Andalite.

Trong khi phải chịu đựng hơi thối nồng nặc của tụi Taxxon tôi biến hình lần nữa. Tôi teo rúm lại. Càng ngày càng trở nên nhỏ hơn.

“Lui ra, đồ Taxxon hogren kalach kia!” gã Hork-Bajir gào lên bằng tiếng Galard pha lẫn tiếng Hork-Bajir.

Lũ Taxxon bắt đầu trở lui, bị những nắm tay và cùi chỏ của bọn Hork-Bajir xô ngã dúm dụi. Tôi bị lòi ra. Một tên Hork-Bajir đứng sừng sững bên trên tôi. Nó nhìn xuống tôi.

Tôi đã biến hình xong chưa nhỉ?

Chẳng còn thời gian để lo lắng nữa. Tôi hoặc là bay... hoặc là chết.

Tôi dang cái mà tôi nghĩ là sáu cặp cánh của chim *kafit* ra. Tôi xoải rộng. Và vỗ cánh phần phật.

Tôi bay.

Lên khỏi mặt đất. Hãy lên khỏi nơi bần thỉu này. Tôi bay...

Tôi bay chỉ cách bọn Hork-Bajir chừng nửa tấc. Tôi bay vèo qua thẳng phó Visser đang quát tháo tụi lính. “Bắn! Bắn mau!”.

“Nhưng có thể trúng tụi Taxxon!” một tên trong đám Hork-Bajir phản đối.

“Mặc xác chúng, ta cóc cần biết, bắn! Bắn! Giết nó! Bbbbaaaaaannn!”.

Nhưng đã quá trễ. Tôi đã bay lên trời. Tôi quạt đôi cánh hết tốc lực. Trở lại đường hầm kinh tởm và bay về hướng ánh sáng ban ngày. Tôi trông thấy khoảng sáng màu nâu xám ở trên đầu. Tôi bay về hướng đó, tuồng như cuộc đời tôi phụ thuộc vào nó vậy.

Tôi từ trong hầm tối chui tọt ra vùng sáng, giữa tiếng la hét của tên phó Visser ong óng bên tai.

<Mình thoát rồi!> tôi hớn hờ tự thét lên với chính mình. <Ta làm được rồi! Ta thoát rồi! Ta còn sống!>.

Tôi bay trở lại hướng bến cảng, với tốc độ tối đa của chim *kafit*. Chắc hoàng tử Alloran và Asbron đang ở đâu đó. Và ở đâu đó *Vòng xoáy thời gian* đang chờ được khám phá ra. Vẫn còn hy vọng an toàn quay trở về tàu *Jahar*.

Ồi... sau khi thoát chết trong gang tấc tôi thấy cuộc sống mới đáng yêu làm sao.

Thình lình, tôi trông thấy “nó”.

Tôi đáp vào một ụ tàu rộng. Lạ thật, trong cảng hiện ra một chiếc tàu rất lạ - không giống như bất cứ con tàu nào mà tụi Yeerk từng đóng.

Tàu *Jahar*!.

Tàu *Jahar* đang đáp xuống!.

Thật không thể tin được! Không có ai khác ngoài hai con người ở trên tàu *Jahar*. Vậy làm sao nó hạ cánh được chứ?.

Tôi bay cao hết cỡ và thấy bọn Yeerk lớn bé đủ cỡ chạy ù ra đón con tàu kỳ lạ.

Chúng chen lẫn nhau, nhiều tên cầm theo vũ khí.

Nhìn trở lại tôi thấy một toa xe lửa đang hộc tốc lao tới như tên bắn từ phía mô đất hang Taxxon. Tận trong tim tôi biết là gã phó Visser Bảy đang ở trong đó.

Phải mất vài phút để dựng lên cái bàn kẹp ghép nối cho con tàu lạ. Và thêm vài phút nữa cho bọn Yeerk lấy tất tậ các loại vũ khí chúng có từ một con tàu nhỏ xíu ra....

Toa xe lửa đã lao tới nơi, cán bừa lên hai người Gedd đang lóng ngóng. Gã phó Visser Bảy vội vã nhảy ra. Hắn chỉ đi với bốn trong số sáu tên Hork-Bajir hầu cận. Tôi nghĩ hai tên kia đã bị xử tội bất tuân thượng cấp rồi....

Ô cửa sổ tàu *Jahar* đã mở. Và lồm cồm bước ra là một sinh vật mà tụi Yeerk chưa từng trông thấy bao giờ.

Nó đi bằng hai chân.

Nó giơ hai tay lên khua khoắng, ra bộ trấn an. “Hãy, hãy, từ từ, thông thả nào. Các anh có thể hạ súng xuống. Tôi đến đây không phải để đánh nhau. Tôi đến đây để trao đổi.”

Tôi nhận thấy bọn Yeerk không hiểu lắm. Vì thế hắn dùng tay diễn tả cử chỉ chìa ra cho bọn Yeerk một cái gì đó, rồi sau đó lại nhận cái

gì đó từ chúng.

Gã phó Visser Bảy vênh váo đi tới gặp người lạ. “Nó muốn giao dịch.” gã bảo. “Cái sinh vật lạ hoắc này muốn trao đổi. Thế thì, mày muốn trao đổi cái gì thế, người lạ?”

Cả tên phó Visser Bảy lẫn Chapman đều không biết ngôn ngữ của nhau. Tuy nhiên chúng lại hiểu nhau trọn vẹn.

Chapman giơ tay lên và toét miệng cười kiểu loài Người. Rồi, hắn dừng đỉnh bước trở vào khoảng tối bên trong con tàu. Và khi hắn trở ra, hắn đẩy một người lên phía trước.

Đó là Loren. Cô bị trói bằng dây điện. Chapman đẩy cô rất thô bạo, khiến cô ngã sấp xuống ngay trước mặt tên phó Visser Bảy.

“Đó là cái tôi muốn đổi.” Chapman nói. “Cả một hành tinh đầy... cái này”.

HẾT TẬP 1 - The Andalite Chronicles